

EVANGHELISM, UCENICIE ȘI MISIUNI

Dr. Benjamin Cocar

CUPRINS

I. INTRODUCERE	4
Ce este evangelismul?	5
Ce este Evanghelia?	5
De ce să evangelizăm?	6
Cine poate și trebuie să evangelizeze?.....	6
II. CALIFICĂRI PENTRU CEL CE MĂRTURISEȘTE.....	6
III. EVANGHELISMUL PERSONAL	8
IV. UNELTE PENTRU EVANGHELIZARE	9
V. METODE DE EVANGHELIZARE.....	11
VI. DIFICULTĂȚI ÎN EVANGHELIZARE	12
VII. EVANGHELISMUL PRIN INTERMEDIUL BISERICII LOCALE.....	14
VIII. EVANGHELISMUL DE ZI CU ZI.....	16
IX. SCUZELE CREDINCIOȘILOR	17
X. SCUZELE NECREDINCIOȘILOR	18
XI. EVANGHELISMUL ȘI SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU	19
XII. EVANGHELIZAREA COPIILOR	20
Cum să conduci un copil la Hristos?	22
XIII. EVANGHELIZAREA MASIVĂ.....	23
XIV. INTRODUCEREA / EVANGHELIA	25
XV. IMPORTANȚA LUCRĂRII DE UCENICIZARE	27
XVI. UCENICII SE FAC NU SE NASC	28
Ce este un creștin matur?	28
XVII. FUNDAMENTUL BIBLIC PENTRU MISIUNI	29

XVIII. O SCURTĂ ISTORIE A MISIUNILOR – DIN IERUSALIM ÎN TOATĂ LUMEA.....	31
XIX. MISIUNI MODERNE	36
XX. MISIUNEA ÎN AMERICA.....	37
XXI. EUROPA DE EST – UN NOU TEREN	38
XXII. ÎNȚELEGEREA LUMII DIN JURUL NOSTRU	39
XXIII. DUMNEZEI STRĂINI PE GAZONUL AMERICAN.....	40
HINDUISMUL	40
Istoric	40
Doctrinile și practicile Hinduismului	41
Crezuri generale ale Hinduismului	42
Informații de fundal:	42
Scrierile sacre ale Hinduismului:	42
Crezuri despre Dumnezeu:.....	42
Crezuri despre om și univers:.....	43
Crezuri despre mântuire și viața de apoi:	44
Crezuri despre lucrurile morale:.....	45
Crezuri despre închinare:.....	45
Sumar și semnificație	46
BUDISMUL	47
Istoric	47
Doctrinile de bază și școlile budiste	47
Crezuri generale ale Budismului.....	48
Informații de fundal:	48
Scrierile sacre ale Budismului:.....	49
Crezuri despre Dumnezeu:.....	49
Crezuri despre om și univers:.....	50
Crezuri despre mântuire și viața de apoi:	50
Crezuri despre lucrurile morale:.....	51
Crezuri despre închinare:.....	51

Sumar și semnificație	52
ISLAMUL	53
Istoric	53
Doctrină de bază și practici	54
Credințe generale ale Islamului	54
Informații de fundal:	54
Scrierile sacre ale Islamului:	55
Credințe despre Dumnezeu:.....	56
Credințe despre om și univers:.....	56
Credințe despre mântuire și viața de apoi:.....	56
Credințe despre lucrurile morale:.....	57
Credințe despre închinare:.....	58
Sumar și semnificație	59
XXIV. MISIUNILE INTER-CULTURALE	60
Feluri de relatare față de altă cultură	61
XXV. FEMEILE ÎN MISIUNE.....	62

I. INTRODUCERE

1. Matei 28:19-20 Marea Însărcinare / A merge contra A umbla

„Faceți ucenici”

- a. botezându-i – evangelism / misiuni
- b. învățându-i să asculte tot ceea ce a spus Isus / ucenicizare

Noi nu putem aduce întreaga lume la Hristos, dar putem aducem întregii lumi pe Hristos! Pentru a putea împlini Marea Însărcinare noi trebuie să evangelizăm. Primul pas este acela de a evangeliza lumea și apoi de a-i aduce pe cei ce cred la punctul de creștere în asemănarea cu Isus Hristos.

În Faptele Apostolilor 8:26-40 citim despre Filip și etiopianul; după ce i-a explicat Filip acestuia cine era Isus și ce a făcut El, famenul a cerut să fie botezat și Filip l-a botezat.

În Faptele Apostolilor 2 citim despre evangelizarea lui Petru (ce este o predică evangelistică? Predica care îl prezintă pe Isus Hristos, Vestea cea Bună a lui Dumnezeu pentru această lume), iar rezultatul a fost că 3.000 de oameni au fost mântuiți și au fost botezați. În același capitol citim că noii convertiți petreceau timp în a „învăța” ceea ce apostolii le predau. Apostolii nu știau prea multe, doar ceea ce le-a spus Isus... de ce altceva mai era de fapt nevoie?

Ei studiau zilnic ‚învățăturile apostolilor’, se rugau, aveau părtășie și comuniune.

2. Marcu 16:15-16 Marea Însărcinare și efectele sale:

„Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia”, a spus Isus, „iar cei ce vor crede și se vor boteza, vor fi mântuiți, dar cei ce nu vor crede vor fi condamnați”.

Sună prea simplist...? Da, dar acesta este felul lui Dumnezeu, și este singurul fel!

3. Fapte 1:8 Marea Însărcinare și puterea sa

Amintiți-vă că Duhul lui Dumnezeu este acela care face lucrarea de aducere a oamenilor la Isus, noi suntem doar instrumentele pe care El le folosește, însă partea importantă este El. Înaintea Zilei Cincizecimii, ucenicilor le era frică să spună cuiva despre Omul pe care l-au iubit așa de mult (de fapt, ei l-au negat pe El), însă de îndată ce a venit Duhul Sfânt, ei au început să proclame pe Isus fără frică oamenilor, Faptele Apostolilor 2:14-41, 4:8-20. Duhul Sfânt a fost acela care a venit să prezinte pe Isus lumii și să aducă această lume la Isus, Ioan 16:8.

Ordinul este dat de Comandantul Șef, Căpitanul mântuirii noastre, Domnul Isus, singura opțiune este de a evangeliza.

Aproape 89% dintre creștini nu au dat niciodată în viața lor tratate evangelistice... aceasta înseamnă că doar 11% dintre toți creștinii ascultă într-adevăr de Hristos?!

Dă-ne-o lozincă
Dă-ne-o lozincă pentru această oră

Un cuvânt înfiorator, unul de putere
Un strigăt de luptă, o suflare aprinsă
Ce strigă spre cucerire sau moarte
Pentru a ține seama de porunca marelui Stăpân.
Strigarea-i dată: Voi oști sculați!
Lozinca noastră e să **evanghelizați!**
Vestea cea bună s-o proclamați acum
Pe tot pământul în numele lui Isus;
Acest cuvânt răsună printre zări:
Evanghelizați! Evanghelizați!
Celor ce mor, o rasă decăzută,
Le faceți cunoscut de darul Evangheliei de har,
Spre lumea care-acum se află-n întuneric,
Evanghelizați! Evanghelizați!

(Oswald Smith)

Ce este evangelismul?

1. A le spune altora despre Isus.
2. A spune Vestea Bună păcătoșilor.
3. A vesti Evanghelia celor păcătoși cu intenția de a-i aduce la o cunoaștere mântuitoare despre Isus Hristos.

Nu toți acei care vorbesc despre Isus fac evangelizare. Cei de la *Jesus Seminar* [„Seminarul despre Isus”, n. tr.] vorbesc zi și noapte despre Isus, însă ei nu fac evangelizare. Alții predică, cântă despre Isus și cu toate acestea ei nu fac evangelizare. Majoritatea timpului ei batjocoresc Numele lui Isus!

Evangelismul înseamnă a le spune păcătoșilor despre condiția lor pierdută și de a le oferi singura cale spre mântuire, Isus Hristos. Metodele diferă, însă mesajul este același ca cel care a fost acum 2000 de ani în urmă!

Ce este Evanghelia?

1. Vestea cea Bună
2. Vestea cea Bună despre moartea jertfitoare a lui Isus și învierea Sa
  - a. Ioan 3:16
  - b. 1 Corinteni 15:1-3
  - c. Galateni 1:3-4
3. Evanghelia este chiar Dumnezeu!

Evanghelia conține două elemente cheie:

1. Omul este pierdut, el este un păcătos, Romani 3:23

2. Singura șansă a omului este Isus Hristos, Romani 6:23

De ce să evanghelizăm?

1. Aceasta este o poruncă din partea Capului Bisericii, Matei 28:19-20
2. Aceasta este singura cale de propagare a adevărului despre Dumnezeu, mântuire și Isus, Romani 10:14 și.
3. Aceasta este lucrul natural pe care îl face fiecare credincios nou-născut face, Marcu 5:20

Fiecare credincios a fost evanghelizat de un alt credincios. Am fost mântuiți pentru că cineva, cumva, undeva, ne-a spus despre condiția noastră pierdută și ne-a condus la Hristos. Puterea lui Dumnezeu a ținut pe picioare Biserica de-a lungul a 2000 de ani de istorie furtunoasă, însă evangelismul a fost acela care a făcut posibilă propagarea sa în toată lumea. Fără evanghelizare, Prima Comunitate a Bisericii Creștine din Ierusalim ar fi fost închisă după moartea Rev. Iacov, Rev. Simon Petru. Dar slavă lui Dumnezeu, ucenicii au vestit istoria lui Isus și altora, aceștia au spus-o altora, și tot așa până astăzi.

Dacă noi nu spunem generației noastre despre Isus, harul Său, este posibil ca următoarea generație să fie într-un întuneric total. Chiar astăzi întunericul este așa de dens... deși creștinii reprezintă o treime din populația lumii, la sfârșitul acestui secol, Creștinismul ar putea fi o minoritate în multe „națiuni creștine” istorice.

De ce să evanghelizăm? Isus se bazează pe noi. Lumea din jurul nostru are nevoie de Isus. Mergi și spune și fă-o acum, Isus salvează, Isus salvează!

Cine poate și trebuie să evanghelizeze?

Doar aceia care sunt mântuiți, care au primit darul gratuit al mântuirii, numai ei pot și trebuie să evanghelizeze. Un orb nu poate călăuzi un alt orb. O persoană pierdută nu-i poate ajuta pe alții să găsească calea. Doar aceia care au fost pierduți și apoi găsiți pot și trebuie să spună altora despre ceea ce a făcut Isus cu ei.

Isus a vorbit multe lucruri cu oamenii, a adresat multe subiecte la diferite grupuri de oameni, însă atunci când a vrut să încredințeze mesajul Său de mântuire, El l-a dat ucenicilor Săi. Ucenicii Îl cunoșteau, și doar aceia care Îl cunosc pe Domnul, doar aceia care au primit darul gratuit al mântuirii, pot și trebuie să spună la alții. Dacă ei stau liniștiți, dacă ei nu vor spune atunci cine o va face? Îngerii sunt doritori să vină și să spună despre Isus și dragostea Sa, despre cruce și posibilitatea mântuirii, însă ei nu sunt chemați să facă aceasta. Noi trebuie să mergem și să spunem.

Timpul este scurt, El vine în curând, să spunem acum.

II. CALIFICĂRI PENTRU CEL CE MĂRTURISEȘTE

Isus și-a chemat primii Săi ucenici și le-a spus să-L urmeze pentru a-i face pescari de

oameni. Unii dintre ei erau de profesie pescari, însă Isus le-a spus să renunțe la trecutul lor, să-L urmeze și îi va face pescari de oameni, Marcu 1:17.

Se pot observa două elemente în cuvintele lui Isus:

1. urmează-Mă, ascultă-Mă, fă voia mea, ascultă cuvântul Meu – ascultare
2. dependență de El, *Vă voi face pescari de oameni* – dedicare totală

În Faptele Apostolilor 1:8, Isus a spus ucenicilor Săi să aștepte pe Duhul Sfânt pentru a putea fi martorii Lui. Ucenicii au ascultat, Duhul Sfânt a venit, și doar atunci ei au început să aducă mărturie despre Isus, ei s-au bazat pe Duhul Sfânt pentru a face lucrarea. Fiecare credincios primește Duhul Sfânt atunci când crede în Isus; de fapt, doar prin Duhul poate crede cineva în Isus. Momentul în care cineva acceptă darul mântuirii, Duhul Sfânt îl botează în Trupul lui Hristos, 1 Corinteni 12:13. Deci, noi avem Duhul Sfânt, însă Pavel a spus în Efeseni 5:18 să „fim plini de Duhul”. Aceasta înseamnă că noi avem Duhul, însă Duhul nu ne are pe noi până ce noi nu predăm totul, îi acordăm Lui controlul asupra tuturor departamentelor din viețile noastre. Este oare posibil să ai Duhul și ca Duhul să nu te aibă pe tine? Această chestiune nu este simplă, însă eu cred că un creștin este acela care are Duhul și Acesta începe să ia controlul asupra întregii sale vieți.

Martorul care ascultă de Isus și este plin de Duhul va fi un instrument eficient în aducerea altora la Isus.

Mai jos sunt câteva calificări pentru un martor eficient:

1. Martorul știe faptele, 1 Ioan 1:1.
2. El este doritor să ateste, Romani 1:11.
3. El nu este rușinat de Evanghelie, Romani 1:16.
4. El este gata la timp și ne la timp, 2 Timotei 4:2.
5. El înțelege vremurile, 1 Cronici 12:32 / Factorul Isahar
  - a. vremurile se schimbă,
  - b. metodele se schimbă,
  - c. condiția omului nu se schimbă, el este pierdut,
  - d. dragostea lui Dumnezeu nu se schimbă, El este același în dragostea Sa pentru om
6. Martorul este ferm, dar prietenos, 1 Corinteni 9:22-23.
7. Martorul este răbdător. Duhul Sfânt este factorul cheie, depinde de El. Se încrede în Domnul pentru rezultate.

C. H. Spurgeon a împărțit calificările câștigătorului de suflete în două categorii: Față de Dumnezeu și față de om:

A. Față de Dumnezeu

B. Față de om

Sfințenie de caracter	Cunoștință
Viață spirituală	Sinceritate
Smerenie	Seriozitate evidentă
Credință vie	Dragoste
Sinceritate	Lipsă de egoism
Simplitate a inimii	Seriozitate
Predare completă	Delicatețe

(The Soul-Winner, [*Câștigătorul de suflete*], Westwood, NJ. Revell, pg. 39, 65)

III. EVANGHELISMUL PERSONAL

Domnul Isus Hristos a vorbit mulțimilor, însă în anumite instanțe El a preferat să vorbească cu o singură persoană odată. În Ioan 3 și 4 descoperim două dintre aceste două ocazii. Prima, în Ioan 3 un om, un învățător al legii a venit să-L vadă pe Isus noaptea. Isus și-a făcut timp să-i explice acestuia teologia noii nașteri, și l-a condus pe Nicodim la a crede în Hristos. Mai târziu în cadrul aceleiași evanghelii citim că Nicodim a avut curajul să meargă la Pilat și să ceară permisiunea de a lua trupul lui Isus pentru a-l îngropa, Ioan 19:39.

A doua ocazie, în Ioan 4, Isus s-a întâlnit cu o femeie de reputație rea și în simple cuvinte El a condus-o la cunoașterea lui Mesia. Femeia a fost mântuită și ea a mers să spună altora despre Omul care i-a spus totul despre ea.

Isus nu numai că a făcut evanghelizare personală, ci și ucenicii Săi au făcut-o. Filip a trebuit să lase o lucrare mare de evanghelizare din Samaria și a mers pe drumul spre deșert pentru a mărturisi famenului etiopian. De ce nu a găsit Dumnezeu un alt om ca să i-l trimită în locul lui Filip, este greu de știut, însă aceasta ne arată cât de important este evanghelismul personal. Petru a trebuit să meargă în casa lui Corneliu (Faptele Apostolilor 10), și Pavel a predicat evanghelia temnicerului din Filipi (Faptele Apostolilor 16).

Evangelismul personal este parte a marelui plan de aducere a oamenilor la o relație personală cu Isus Hristos.

Evangelismul personal poate fi planificat sau total neplanificat.

a. Evangelismul personal planificat:

1. planificare individuală (pregătirea pentru anumite situații)
2. prin intermediul bisericii locale (bisericele planifică și îi trimit pe indivizi în vecinătate)

b. Evangelismul personal neplanificat

1. cele mai comune situații pot fi transformate în oportunități de valoroase pentru împărtășirea Evangheliei
2. oportunitățile abundă

- (1) noi trebuie să le recunoaștem
- (2) noi trebuie să le capturăm
- (3) noi trebuie să fim gata, Filip nu a planificat să meargă pe drumul spre deșert, însă el a fost gata
- (4) noi trebuie să avem inimile pregătite
- (5) noi trebuie să cunoaștem planul simplu al mântuirii:
  - (a) Romani 3:23 – Toți au păcătuit
  - (b) Romani 6:23 – Pedeapsa păcatului
  - (c) Evrei 9:27 – Pedeapsa trebuie plătită
  - (d) Romani 5:8 – Pedeapsa plătită de Hristos
  - (e) Efeseni 2:8-9 – Mântuirea un dar gratuit
  - (f) Ioan 1:12 – Trebuie să-l primim pe Hristos
  - (g) Apocalipsa 3:20 – Hristos la ușa inimii
  - (h) 1 Ioan 5:11-12 – Asigurarea mântuirii
- (6) noi trebuie să fim etici și să folosim bunul simț
- (7) noi trebuie să evităm jena
- (8) noi trebuie să știm când să renunțăm / să nu renunțăm cu ușurință, trebuie să știm diferența

Avantajele evangelismului personal:

1. Toți creștinii pot face evangelizare personală
  - a. nu toți dintre ei pot predica, învăța sau cânta într-o biserică, dar toți pot împărtăși Evanghelia unui prieten
  - b. nu toți folosesc aceeași metodă, ci același mesaj
  - c. rezultatele nu sunt la fel
2. Atenția este acordată individului
  - a. fiecare dintre noi este diferit
  - b. conformitatea și distincția sunt parte a personalităților noastre
3. Aceasta îi permite cuiva de a se ocupa cu problemele personale
4. Aceasta arată tăria și slăbiciunea evangelistului

IV. UNELTE PENTRU EVANGHELIZARE

„Fă lucrarea unui evangelist”, a fost provocare lui Pavel pentru tânărul Timotei (2 Timotei 4:5). Lucrarea unui evangelist este aceea de a evangeliza. Biblia nu ne

spune despre mijloacele lui Timotei folosite în acest sens, însă putem citi în epistola pe care Pavel i-a scris-o că Timotei avea în grija sa cărțile lui Pavel. Ba mai mult, vedem cât de mult îi scrie Pavel despre rugăciune, ceea ce ne face să concludem că Timotei se ruga și studia.

Noi trebuie să începem cu aceleași mijloace, citirea, studierea Bibliei și rugăciunea.

1. **Biblia.** Cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu. Fii familiarizat cu Vechiul Testament, însă pentru evangelism, fi un expert în Noul Testament. Memorizează cât mai multe versete poți. Fii gata mereu să citezi atâtea versete cât este necesar pentru a putea prezenta Evanghelia.
2. **Rugăciunea.** Rugăciunea trebuie să fie o caracteristică a fiecărui creștin. Noi ne rugăm să ne putem trăi viața de creștini. În cadrul mărturisirii, rugăciunea este un lucru vital. Aceasta arată că este conștient de faptul că Duhul Sfânt face partea principală din evangelism. Roagă-te înaintea oricărei ocazii planificate de evanghelizare personală, însă fii gata și atunci când apar situații neplanificate. Încredințează în rugăciune toată mărturisirea, cere-i Domnului să continue tot ceea ce ai început tu. Amintește-ți, tu plantezi sămânța, alții s-ar putea să vină să o ude, dar Domnul o ajută să crească.
3. **Porțiuni ale Noului Testament, evangheliile după Ioan și Marcu, Romani.** Biblia pare a fi prea mare și prea complicată pentru mulți, însă anumite porțiuni pot fi acceptate mai cu ușurință.
4. **Tractatele.** O foarte bună unealtă, trebuie să ai acestea la îndemână.
  - a. nu folosi tratate complicate
  - b. să le știi bine conținutul lor
5. **CD/DVD.** Majoritatea americanilor își petrec o bună parte a timpului lor în mașină și ascultă la radio sau la alte aparate. Mesajele simple pe cd, muzică creștină bună, studii biblice. Practică discernământul.
6. **Scrisorile.** Un mijloc foarte simplu dar eficient pentru evanghelizare. Nouă ne place scrisorile. Chiar și în societățile pline de „corespondență de gunoi”, oamenilor le place să primească corespondență. Scrisorile scrise de mână sunt bine primite. Scrie simplul plan de mântuire, sau o mărturie unui prieten. Fii respectuos și accentuează interesul personal în toate scrisorile tale evanghelistice. Scrisorile din alte țări sunt o cale excelentă de propagare a Evangheliei în întreaga lume. Există mulți tineri în jurul lumii cărora le-ar place să primească o scrisoare din America. Diferite organizații au folosit metoda și au dezvoltat astfel o rețea de comunicare în Rusia, România și în alte țări comuniste. Mulți au vrut să învețe limba Engleză, și aceasta a fost un fel bun de a o practica, în timp ce primeau mesajul Evangheliei.
7. **Telefonul.** Sunt așa de mulți oameni care nu își aud telefonul sunând în special atunci când un agent de vânzări încearcă să le vândă un nou covor. Ei vor fi mai mult decât încântați să audă o voce mai „umană”. Spune-le cine ești și de ce i-ai sunat. Fi deschis, politicos. Cere permisiunea de a le spune despre cea mai importantă problemă a vieții lor, mântuirea personală. Dacă îți acordă permisiunea, fi clar, scurt și cordial. Vezi dacă poți aranja o vizită sau să le trimiți câteva tractate. Dacă nu sunt interesați, scuză-te, însă nu deveni nervos. Exprimă-ți regretul pentru refuzul lor, însă nu-ți pierde dispoziția, nu-ți schimba tonul vocii

Atunci când sună vreun agent de publicitate, ascultă la ceea ce spun ei, și cere-le permisiune de a le spune despre „produsul tău”. De multe ori am descoperit „urechi deschise” și buni creștini lucrând cu compania AT&T, etc.

Toate aceste mijloace pot fi folosite pentru o persoană, și rezultatul poate fi nul, în timp ce alte persoane răspund mai degrabă la un cântec, la o mărturie, o scrisoare, un apel telefonic, un tractat, etc., dar de ce? Amintește-ți că nici mărturisirea, nici uneltele, ci Duhul Sfânt este cel ce îi convinge pe păcătoși. Încrede-te în Dumnezeu pentru rezultate. Fă ce poți mai bine, roagă-te și așteaptă.

V. METODE DE EVANGHELIZARE

1. Evanghelizarea în masă

Această metodă de evanghelizare pune accent pe predicarea Evangheliei către un număr mare de oameni deodată. Acest fel de evanghelizare necesită unul sau mai mulți evangheliști, oameni cu chemare specială de a fi evangheliști (Efeseni 4:11). Întâlnirile trebuie bine organizate de una sau mai multe biserici, care să invite pe cei neconvertiți din comunitatea lor să participe. Acesta este un efort care ar trebui să-i implice pe toți membrii bisericii. Stațiile locale de TV și radio ar trebui să anunțe evenimentul. Muzica bună este un impediment pentru acest fel de evanghelizare. Pe lângă evanghelist, cântăreț, trebuie să existe o oștire de evangheliști personali la dispoziție. Ei trebuie să fie pregătiți special pentru eveniment și trebuie să fie plasați peste tot în acel loc și să fie gata să-i ajute pe cei care răspund invitației. Ei ar trebui să meargă cu aceștia și să le explice ceea ce fac.

2. Evanghelizarea pe grupe de vârste

Această metodă se concentrează pe grupele de vârstă asemănătoare ale oamenilor. Două dintre grupele care sunt cel mai evanghelizate sunt:

1. copiii – evanghelizarea de copii
2. tinerii – tineri pentru Hristos

Această metodă este bună deoarece se adresează nevoilor specifice ale acelor grupe de vârste, dorințelor și intereselor acestora. Deși este destul de bună, această metodă nu este destul de inclusiv.

Evangheliștii care lucrează cu anumite grupuri de vârstă trebuie să studieze specificul acelui grup cu care au de a face.

3. Evanghelizarea prin radio/televiziune

Această metodă nu este disponibilă în toate părțile lumii, însă acolo unde este posibil aceasta ar trebui să fie folosită, deoarece atinge mult mai mulți oameni decât oricare altă metodă. Undele de radio și de TV pot penetra acele case în care evangheliștii personali nu pot avea acces niciodată.

Deși s-au spus multe lucruri negative despre „evanghelistismul electronic”, aceasta este o metodă eficientă. Evangheliștii care predică la TV sau la radio trebuie să fie foarte preciși, scurți și cordiali în cadrul mesajului lor. Nu este așa de ușor să fi cordial în fața unui microfon, însă acești ar trebui să vadă masele posibile de oameni care ascultă mesajul.

Trans World Radio a penetrat prin multe perdele de fier și pereți cu mesajul Evangheliei; același lucru este valabil și cu alte posturi de radio ca Radio Europa Liberă, Back to the Bible, Radio Bible Class, HCJB din Quito, Ecuador, etc.

4. Evanghelizarea stradală

În multe țări este posibilă predicarea Evangheliei la colțurile străzilor. În zonele metropolitane este dificil practicarea acestei metode, însă acolo unde se poate, trebuie să se folosească această metodă.

Trebuie avută și multă atenție. Evanghelizarea stradală trebuie să fie condusă de o echipă mică de lucrători. Tractatele trebuie să fie disponibile; mesajul trebuie să fie scurt și clar. Nu trebuie să existe implicări în subiecte controversate. A se evita confruntarea.

5. Evanghelizarea din cadrul taberelor biblice

Aceasta este cu siguranță o caracteristică americană. Efortul de concentrare este unit în cadrul vieții relaxante din cadrul unei tabere. Atmosfera de destindere tinde să rupă barierele și să provoace discuții sincere. Taberele biblice prezintă o provocare reală pentru lideri cât și pentru creștinii participanți, căci dacă trăirea nu corespunde cu ceea ce se învață, efectul asupra necreștinilor poate fi dezastruos. Multe bune intenții au sfârșit-o în păcat și rușine în cadrul a prea multe tabere biblice. Liderii a diferite grupuri ar trebui să fie conștienți de neplăcerea potențială și ar trebui să-și pregătească membrii grupului lor pentru a putea face față la tot felul de situații.

Materialul pe care îl folosește tabăra biblică ar trebui să fie unul bine pregătit, să fie atractiv, ușor de citit și de înțeles.

6. Filmele

Multe biserici au folosit această metodă având mari rezultate. Filmele documentare evanghelice de la Moody Institute of Science [Institutul Științific Moody] sunt în general acceptate și sunt folosite în multe țări.

Filmele pot fi folosite într-un mod foarte eficient în cadrul studiilor biblice de casă. Trebuie avută mare atenție și aici. Trebuie prezentate filme scurte cu un mesaj clar, iar apoi gazda trebuie să ofere timp pentru întrebări și răspunsuri, cât și pentru rugăciune.

VI. DIFICULTĂȚI ÎN EVANGHELIZARE

Dacă evanghelizarea ar fi fost o sarcină ușoară, până acum ar fi trebuit să vedem întreaga lume evanghelizată, sarcina îndeplinită, și pe Hristos revenind pe nori pentru a-și lua Biserica la Cer. Însă aceasta nu a fost și nu este o sarcină ușoară, tocmai de aceea noi nu suntem trimiși singuri, ci ni s-a dat Duhul Sfânt. Duhul Sfânt ne va ajuta în învingerea tuturor dificultăților din cadrul evanghelistului.

1. Intimidarea/frica

Majoritatea creștinilor au un vreun fel de frică față de evanghelist, deși majoritatea dintre ei nu au încercat niciodată să evanghelizeze... datorită fricii. Există un anumit fel de „frică sfântă” atunci când facem evanghelizare, aceasta este ceva normal să o avem în inimile noastre, însă atunci când aceasta devine așa de puternică încât să ne

prevină să mai spunem și altora despre Hristos, aceasta este greșită.

Unii dintre noi suntem timizi prin natura noastră, însă aceasta trebuie și se poate învinge dacă vrem să fim martori eficienți.

Un bun exemplu este Petru. El a făcut multe revendicări ale alianței sale față de Isus însă le-a cam învăluit în timpul presiunilor. Dorința sa de a-L sprijini pe Isus era nobilă, însă circumstanțele acelei inevitabile nopți din jurul focului l-au împins spre negarea faptului că el ar fi asociat cu Isus (Luca 22:54-62). Însă după ce s-a coborât Duhul Sfânt peste ucenici, Petru a avut îndrăzneala de a-l predica pe Isus la o mare mulțime de oameni. Frica este acolo, însă Duhul Sfânt o va învinge.

Frica de opinia omului despre noi, frica de a fi respinși, frica de a fi ridiculizați este nesănătoasă, distructivă, iar prin puterea Duhului Sfânt noi trebuie să o învingem. Nu avem de ce ne teme, nimic de care să ne fie rușine. Evanghelia pe care o avem este puterea lui Dumnezeu. Roagă-te și cere-i lui Dumnezeu să te elibereze de frică. Citește Biblia, cunoaște-o bine. Amintește-ti întotdeauna interesele aceluia pe care îl reprezinți. Noi suntem ambasadorii Lui, avem Duhul Sfânt ca Ajutor al nostru, nu trebuie să fim intimidati de societatea noastră. Am putea fi în minoritate, însă îl avem pe Dumnezeu de partea noastră, și orice minoritate plus Dumnezeu face întotdeauna majoritatea! (Ashamed of the Gospel [Rușinat de Evanghelie], John MacArthur, Crossway Books, 1993)

2. Nepregătirea minții și a inimii

O altă dificultate în cadrul evangheliismului este starea de nepregătire a minții și a inimii a mulți creștini. Evangheliștii personali, sau evangheliștii de masă încearcă să facă „lucrarea unui evanghelist” cu mințile și inimile lor într-o stare de nepregătire.

Oamenii care se mută în altă țară învață limba acelei țări dacă vor să supraviețuiască și pentru a comunica cu oamenii din țara lor adoptivă. Creștinul ar trebui să învețe să vorbească limba generației lui dacă vrea să le comunice Evanghelia. Mesajul Evangheliei nu s-a schimbat de la început, însă stilul de comunicare s-a schimbat în decursul istoriei. Creștinul nu ar trebui să se țină doar de elementele de bază, de principiile scripturale ale credinței creștine, ci să și comunice aceste adevăruri neschimbate în cadrul generației în care trăiește. Fiecare generație de creștini a avut această problemă, a învățat cum să vorbească cu înțeleș propriei sale categorii de vârstă. Ei nu știu cum să vorbească limbajul propriei lor generații doar pentru că ei nu înțeleg forma de gândire a generației noastre prezente. Pavel ne dă un exemplu în Faptele Apostolilor 17. El a văzut ceea ce se întâmplă în Atena, a ascultat la ideile promovate de cei de acolo, și de la inscripția unui altar el a început să îl predice pe Isus. Rezultatele nu au fost mari, însă nu aceasta ne preocupă pe noi. Noi suntem chemați să predicăm Evanghelia, rezultatele însă sunt în mâinile Sale.

Mințile noastre trebuie să fie întotdeauna pregătite pentru sarcina evangheliismului prin a cunoaște bine mesajul crucii, a cunoaște planul mântuirii. În calitate de creștini din această decadă de secol, trebuie să cunoaștem doctrinele creștine, despre Dumnezeu, Isus Hristos, Duhul Sfânt, Biblia, omul, satan, păcatul, mântuirea, biserica, răpirea, judecata.

(O carte ajutătoare ar fi *The Isachar Factor* [Factorul Isahar], scrisă de Glen Martin și Gary McIntosh, publicată în 1993 de Broadman & Holman Press. O altă carte foarte ajutătoare în acest domeniu este *What We Believe* [Ce credem noi], de John, F. Walvoord, publicată în 1990 de Discovery House.)

În multe cazuri mintea este pregătită, dar inima nu este. Inima trebuie pregătită prin rugăciune. Ea trebuie ținută curată și condimentată cu prezența lui Dumnezeu.

3. Condiția celui neconvertit

Un alt obstacol în cadrul evangelismului este condiția celui pierdut. Pavel scrie despre cei neconvertiți și spune că cei fără de Hristos nu pot înțelege lucrurile spirituale (1 Corinteni 2:14). Lucrurile pe care vrei să le spui unui om din această categorie despre mântuire, noua viață, despre noua naștere par ca o prostie pentru el. Nicodim nu a înțeles conceptul nașterii din nou (Ioan 3:4, 9-10) . Ce a făcut însă Isus? L-a abandonat? Nu, el a continuat să-i aducă lui Nicodim un exemplu de care Nicodim era conștient, despre șarpele de bronz a lui Moise, și a făcut paralela cu propria Sa moarte sacrificială (Ioan 3:14-16).

Omul pierdut este într-o stare de război cu Dumnezeu; este dușmănie între el și Dumnezeu. Momentul în care îi prezinți acestuia Evanghelia, ceva reacționează în el împotriva a tot ceea ce ai prezentat. El îl urăște pe Dumnezeu, și majoritatea persoanelor de acest gen cred că și Dumnezeu îi urăște pe ei. Felul în care Isus i-a vorbit lui Nicodim ne dă un bun model de urmat în sarcina noastră de a evangeliza. Dacă oamenii la care le prezentăm planul mântuirii reacționează împotriva lui Dumnezeu, și o vor face, putem aduce în atenție Ioan 3:16... Dumnezeu a iubit așa de mult lumea încât a dat pe singurul Său Fiu... Acest Dumnezeu iubește lume, El îi vrea înapoi pentru Sine.

Condiția persoanei pierdute nu trebuie să fie o barieră pentru evangelist. Știm că munca noastră este într-un mediu ostil, lucrăm pe câmpul de luptă al dușmanului, însă avem de partea noastră pe Dumnezeul universului, îl reprezentăm pe Regele Regilor, iar Duhul Sfânt lucrează prin noi. Noi trebuie să încercăm să câștigăm pe prieteni, iar apoi să îi câștigăm pentru Isus.

Priviți la modelul de prietenie dintre Ionatan și David. Fii primul care să arate prietenie. Amintește-ți numele persoanei în cauză. Fii în mod sincer interesat de acea persoană. Pune-o pe locul întâi. Ionatan era un prinț, însă atunci când l-a văzut pe David, el s-a dovedit a fi un prieten credincios chiar împotriva urii tatălui său față de David, 1 Samuel 18-29. Invită-ți prietenii la un studiu biblic în casa ta, sau în casa altui creștin. Fă orice efort pentru a face ca aceștia să se simtă acceptați, și fi sensibil la eventualele lor întrebări.

VII. EVANGHELISMUL PRIN INTERMEDIUL BISERICII LOCALE

Fiecare credincios aparține unei biserici locale și fiecare este chemat să fie evangelizare. Fiecare ar trebui să facă evangelizare personală, însă care este rolul bisericii ca trup?

În Faptele Apostolilor 2 descoperim nașterea Bisericii Creștine, și la câteva momente după coborârea Duhului Sfânt, noul organism făcea evangelizare. Evangelism în grup. Toți ucenicii îl laudau pe Dumnezeu, iar atunci când au fost provocați, Petru a stat în picioare și l-a predicat pe Isus. Oamenii au răspuns, și acesta le-a oferit soluția: „Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat...” (Faptele Apostolilor 2:38).

Isus a vorbit urmașilor Săi și le-a spus că sunt sarea și lumina lumii, Matei 5:13-16, și prin urmare, ar trebui să lăsăm ca lumina noastră să strălucească în această lume întunecată.

1. Întâlnirile regulate

Fiecare pastor ar trebui să includă un anumit efort evanghelistic în cadrul fiecărei întâlniri de la biserică. Ne există întâlniri în care să fie prezenți doar credincioșii. Întotdeauna va fi cineva acolo care are nevoie de evanghelie. Prin a oferi sau nu o invitație, pastorul ar trebui să ofere o posibilitate pentru cei nemântuiți care sunt acolo. Același lucru este valabil și se aplică fiecărui departament al bisericii locale, clasele de Școală Duminicală, întâlnirile pentru femei, întâlnirile pentru bărbați, copii, tineri, etc.

2. Întâlnirile evanghelistice

Biserica ar trebui să organizeze odată pe lună, lunar, de două ori pe an, întâlniri evanghelistice. Aceste nu sunt cruciade evanghelice pentru întregul oraș, ci întâlniri evanghelistice în cadrul bisericii. Fiecare membru al acelei biserici este îndemnat să aducă unul sau doi prieteni la acea întâlnire, și pastorul va predica o predică evanghelistă, sau va avea un oaspete vorbitor. O predică evanghelistică este o predică ce conține toate elementele Evangheliei în sine într-o formă omiletică.

Biserica ar trebui să aibă întâlniri speciale de rugăciune înaintea acestor feluri de întâlniri evanghelistice.

3. Evanghelistismul din ușă în ușă

Multe biserici organizează programe de vizite din ușă în ușă. Biserica trebuie să-i instruiască pe aceia care merg în această misiune despre abordarea lor. În societatea de astăzi, la ușile noastre se aduc tot felul de lucruri bune și rele. Noi trebuie să fim atenți de felul cum mergem cu vestea bună, Evanghelia. Cea mai bună idee este de a avea echipe de două persoane. La fiecare ușă la care bat aceștia, ei ar trebui să se aștepte la cel puțin trei feluri de răspunsuri:

1. respingere totală
2. lipsă de interes, apatie
3. bun venit

Când se întâmplă să aibă loc o respingere, cere scuze și pleacă, însă cere permisiunea de a ori un tractat, altfel pleacă.

Dacă se arată apatie, lipsă de interes, fără a fi presant, încearcă să le crești interesul în ceea ce privește lucrurile veșnice, biserica ta, Evanghelia. Nu pierde nici o oportunitate pentru evanghelie.

Atunci când sunt primiți cu un bun venit, prudența trebuie să fie regula cheie. Înaintează cu atenție și prezintă simplul plan al mântuirii, invită-i pe oameni la biserică, lasă-le ceva literatură și promite-le o a doua vizită.

4. Școlile biblice de vacanță

Acestea necesită mult efort, o bună organizare, însă în decursul anilor produce rezultate în întreaga țară.

Biserica ar trebui să planifice bine mai dinainte, să producă sau să cumpere toate materialele de care este nevoie, să trimită invitații la familiile din vecinătate, să ofere

transport cu autobuzul, gustări, băutură.

Metodele pot varia din loc în loc, se pot schimba de la an la an, însă principiile nu se schimbă niciodată. Principiul de evanghelizare, care este „împărtășirea lui Isus Hristos în puterea Duhului Sfânt și lăsarea ca Dumnezeu să producă rezultate”, nu se schimbă niciodată. Un predicator a definit evangelismul ca fiind „în mod simplu, un cerșetor spunându-i unui alt cerșetor unde să găsească pâine.” Principiul de „oferire a credinței” nu trebuie să se schimbe. Nu există înlocuitor pentru acesta.

Anumite principii ce trebuie considerate în cadrul evanghelizării se găsesc în Coloseni 1:27-29. Credincioșii trebuie să comunice Evanghelia în așa fel încât să fie informați, implicați și inițiați.

VIII. EVANGHELISMUL DE ZI CU ZI

Majoritatea creștinilor știu la ceea ce sunt chemați în calitate de copii ai lui Dumnezeu. Problema nu este că nu sunt conștienți de ceea ce sunt ei, de care ar fi chemarea lor, ci în cadrul rutinei de zi cu zi, ei trec pe lângă mii de oportunități de aur pentru Evanghelie. De ce?

Oportunitățile sunt pretutindeni în jurul nostru. Oamenii sunt flămânzi după dragoste. Ei așteaptă ca cineva să le spună despre o cale mai bună de a trăi, de ceva diferit, însă creștinii sunt prinși în searbădul lor tipar de activități, ignorând astfel marea nevoie precum și oportunitatea din jurul lor. Mulți cred că pastorii, sau cei care au chemarea de evangheliști trebuie să facă lucrarea de evanghelizare a lumii, însă Biblia nu învață acest lucru. Isus a fost foarte clar în cadrul învățăturii Sale că fiecare credincios trebuie să meargă și să spună Vestea cea bună.

Pavel le scrie corintenilor și le spune să răspândească aroma cunoașterii lui Isus Hristos, 2 Corinteni 2:14-15. Acesta este cel mai natural lucru pe care îl pot face creștinii, să trăiască viața lui Hristos!

Fiind sarea pământului, creștinul produce sete în alți oameni, aceasta produce apelul Evangheliei. Un mecanic auto poate produce apelul Evangheliei prin a trata cu bunăvoință pe fiecare client, cu onestitate, căldură. O tânără ce lucrează într-un restaurant ca chelneriță, poate împrăști aroma lui Hristos prin a fi drăguță, gata să zâmbească, și să arate „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere”. Sunt așa de mulți creștini care devin iritați, chiar mânioși atunci când linia de așteptare este prea lungă și casiera lucrează prea încet. Fiecare este așa, însă creștinul poate transforma acea situație într-o mare oportunitate de a răspândi mireasma cunoștinței lui Isus.

Construirea de poduri în vecinătățile noastre, clădirea relației cu vecinii noștri, ne va ajuta în munca noastră zilnică de evanghelizare. În vecinătatea creștinul trebuie să arate că lui îi pasă, căci oamenilor „nu le pasă cât de multe știi până ce nu le vei arăta cât de mult îți pasă!”

Felul în care conducem în vecinătatea noastră poate fi o dovadă a ceea ce suntem noi. Felul în care ne îmbrăcăm, în care umblăm și vorbim poate fi și trebuie să fie diferit. La locul de muncă... mii de oportunități pentru Evanghelie pot fi ruinate printr-o atitudine greșită, un cuvânt greșit. În calitate de creștini noi trebuie să facem fiecare efort

pentru a transforma fiecare situație din viețile noastre în oportunități de a aduce slavă lui Dumnezeu.

„Predică-I pe Hristos, și dacă o să ai nevoie și de cuvinte, folosește-le și pe acestea!”
(Francis de Asisi)

IX. SCUZELE CREDINCIOȘILOR

Chiar și cei mai buni bărbați sau femei au tendința de a face scuze. O scuză bună oferă unei persoane un loc după care să se ascundă. Scuzele apar în toate formele și mărimile, și dacă le privim destul de greu, putem găsi una care să se potrivească pentru aproape oricare situație. Faptul uimitor este că însăși oamenii din Biblia pe care o admirăm au fost uneori vinovați de faptul că s-au ascuns în spatele a ceea ce pentru ei suna ca o scuză legitimă. Moise a pus scuză după scuză pentru a evita misiunea către Faraon, Exod 3-4. Ghedeon a simțit că ar trebui să se scuze înainte de a merge să salveze pe Israel, Judecători 6:15. Ieremia, profetul care plânge, i-a spus lui Dumnezeu că el este doar un copil, Ieremia 1:6. Scuze, scuze!

Lui Moise îi era frică de faptul că tovarășii săi evrei nu-l vor crede, că nu va putea să-i convingă că Dumnezeu l-a trimis. Apoi îi era teamă că ei nu vor înțelege cuvintele sale... scuze care sunt comune printre creștinii din lumea noastră. Mulți se tem că mesajul lor este irelevant, că cei la care va spune Evanghelia s-a putea să nu creadă... sau că simt că ei nu ar fi vorbitori elocvenți.

Ghedeon a vrut să vadă o manifestare vizibilă a prezenței lui Dumnezeu. El nu a mers la luptă până ce nu a fost foarte sigur că Dumnezeu poate face toate lucrurile care sunt mai presus de ceea ce este natural.

Ieremia era speriat de moarte de marea sarcină de a predica mesajul lui Dumnezeu unei generații nepocăite, și a încercat să-L convingă pe Dumnezeu să găsească pe un alt om mai experimentat.

Adevărul este că în toate aceste cazuri Dumnezeu nu a acordat prea multă atenție la scuzele lor. El ar fi putut să găsească pe alți oameni pentru slujba lor, însă El i-a vrut pe ei, și ei au îndeplinit totul bine, cu ajutorul Său!

În momentul în care Dumnezeu i-a chemat pe acești oameni să facă lucrarea Sa, aceștia și-au întors gândurile spre ei înșiși. Fiecare a început să se privească în interior și să stăruie asupra limitărilor lor. În loc să se uite la Domnul și la promisiunile prezenței Sale, la călăuzirea și puterea Sa, ei s-au concentrat pe slăbiciunea și pe lipsa abilității proprii.

Dacă creștinii își vor pune ochii pe ei înșiși, ei vor eșua. În schimb, ei trebuie să se uite la Acela care i-a chemat să facă lucrarea.

Dacă toți creștinii ar găsi scuze, cine ar mai proclama Evanghelia? Pavel nu a găsit scuze, el a fost nerăbdător să predice Evanghelia, însă Pavel s-a dus, cine o să mai facă acum slujba de a le spune altora Vestea cea Bună? Noi, generația de creștini, care nu am suferit lucrurile pe care le-a îndurat Pavel pentru a putea predica Evanghelia; noi care avem facilitățile pe care nici o altă generație nu le-a avut.

„Eu nu sunt chemat să predic”, ar putea spune cineva. Cum rămâne însă cu strălucirea luminii tale în această lume întunecată? Ai nevoie de vreo chemare specială pentru aceasta? „Sunt prea tânăr sau prea bătrân”, ar putea spune alții. Ieremia s-a plâns că era doar un copil, însă Dumnezeu nu a luat asta ca o scuză justificată. Caleb, Iosua, Daniel și apostolul Ioan au fost cu toții bătrâni, însă aceasta nu i-a împiedicat să fie mari lumini pentru Dumnezeu.

„Sunt prea ocupat”, s-ar putea plânge unii creștini. Ocupat cu ce? Cu lucrarea Domnului? Revaluează-ți prioritățile și vei descoperi că ai exact 24 de ore în fiecare zi. Cel puțin 10% aparțin lui Dumnezeu. Nu Îl fura.

X. SCUZELE NECREDINCIOȘILOR

Scuzele credincioșilor sunt multe, însă cele ale necredincioșilor sunt așa de numeroase încât va fi prea greu să le includem pe toate aici. Fiecare persoană are propriul set de scuze atunci când e vorba de lucrurile spirituale.

În Luca 14:15-20, citim despre anumiți oameni invitați la un banchet, dar ce au făcut ei? Scuze, scuze! Unii dintre ei abia cumpăraseră provizii și trebuiau să le păzească și să vadă cum le va merge treaba. Alții au investit în ceva mașinării pentru ferma lor și trebuiau să vadă cum funcționează. Un altul abia se căsătorise și luna de miere trebuia să fie prima. Scuze, scuze.

1. Aceasta nu este pentru mine.

Mulți oameni resping Evanghelia crezând că aceasta nu este pentru ei. Ei se simt bine în pozițiile lor și nu prea simt ei că ea ar fi pentru ei.

- a. arată-le textul din Romani 3:23, toți au păcătuit
- b. arată-le textul din Romani 6:23, plata păcatului este moartea

Întreabă-i dacă se pot scuza de la toate, și întreabă-i dacă le place rezultatul propriului lor păcat. Dacă sunt cinstiți, ei vor recunoaște că Evanghelia este pentru ei.

2. Nu pot renunța la păcatele mele.

- a. întreabă-l dacă vrea să fie eliberat de păcat, Ioan 3:19
- b. arată-i că Hristos este singurul răspuns, Ioan 8:34
- c. asigură-l de viața nouă, 2 Corinteni 5:17

3. Creștinii sunt așa de inconsecvenți

Nu încerca să argumentezi împotriva acestei acuzații. Admite-o. Există ipocriți în biserică, însă sunt mai mulți în afară decât înăuntru bisericii.

- a. lipsa înțelegerii
- b. spune-i să-și îndrepte atenția spre sine
- c. arată-i că fiecare om va sta singur înaintea lui Dumnezeu
- d. judecarea altora nu e un fel de a scăpa de judecată

4. Noi ne îndreptăm cu toții spre cer deși prin căi diferite

1. sinceritatea nu înseamnă mântuirea
2. arată-i ceea ce a spus Isus, Ioan 14:6, 10:7

5. Viața creștină este prea grea
  1. viața creștină nu este comportamentul ființelor, ci o viață nouă, 2 Corinteni 5:17
  2. noi nu trăim singuri viața creștină, Filipeni 4:13
6. Dumnezeu este prea bun ca să trimită pe păcătoși în iad
  1. Dumnezeu este bun
  2. Dumnezeu este drept
  3. Dumnezeu a oferit o cale de mântuire
  4. este corect să-i trimită în iad doar pe aceia care au respins dragostea Lui

Dr. R. A. Torrey a predicat un mesaj intitulat „Blocada lui Dumnezeu în drumul spre iad”. În acesta el a arătat multe blocade pe care le-a pus Dumnezeu în calea unui om spre iad. Unele dintre le sunt: „Biblia”, „rugăciunile mamei”, „învățătura și influența mamei”, „predicile auzite odinioară”, „Duhul Sfânt și lucrarea Sa”, „Crucea”. Dacă un om se duce în iad este datorită faptului că el nu a acordat atenție la multe blocade pe care Dumnezeu le-a pus în calea sa.

Scuzele nu-i vor folosi la nimic necredinciosului în ziua judecării, Matei 25:31-46.

În calitate de evanghelist nu fi ofensat de scuzele necredinciosului, fi politicos, depinde de Duhul Sfânt că să îți ofere răspunsurile corecte la acele scuze.

XI. EVANGHELISMUL ȘI SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU

Există o tensiune reală între libertatea omului și suveranitatea lui Dumnezeu. Adevărul că Dumnezeu este suveran este clar exprimat în Biblie. El are controlul suveran asupra tuturor lucrurilor pământești. El este Domnul istoriei și Domnul vieților creștine.

El are un plan perfect pentru fiecare lucru care se întâmplă în universul nostru, și nimic nu poate contracara planul lui Dumnezeu; tot ceea ce se întâmplă este în acord cu voia Sa. Pe de altă parte, Biblia învață faptul că omul este responsabil pentru acțiunile sale, Geneza 2-3. Dumnezeu i-a dat lui Adam „libertatea” de a face orice va vrea în ceea ce privea pomul cunoștinței binelui și răului. Dumnezeu știa că Adam va păcătui, însă cunoașterea Lui nu l-a determinat pe Adam să păcătuiască.

În cadrul evanghelistului, această tensiune nu este rezolvată cu ușurință. Dacă Dumnezeu este în controlul complet al oricărui lucru ce mișcă în această lume, atunci El poate aduce la Sine pe toți acei care sunt aleși fără vreun ajutor din partea noastră. Însă în cadrul Noului Testament citim despre clara învățătura a lui Isus despre evanghelist. El a dat o însărcinare și El se așteaptă ca noi să o împlinim. Există unii ultra-calviști cărora nu le pasă de evanghelist. Ei cred cu tărie în alegerea lui Dumnezeu, drept urmare ei nu evanghelizează. Cumva, în timpul Său Dumnezeu se va ocupa ca cei aleși de El să vină la El. Este aceasta învățătura Bibliei?

Nu, definitiv că nu! În Faptele Apostolilor 18:9-10 alegerea lui funcționează ca un stimulent pentru evanghelist și nu ca o piedică în calea acestuia. Ideea este că dacă Dumnezeu are „oamenii Lui” acolo, atunci cel mai potrivit lucru pe care să-l facă creștinii este să fie implicați în evanghelist, în special pentru că aceasta este a lucra

cu Dumnezeu și nu împotriva Lui. Ba mai mult, dacă Dumnezeu are undeva oamenii Lui, Pavel este asigurat de rezultate, nu pentru că este un evanghelist așa de înzestrat, ci pentru că oamenii lui Dumnezeu vor veni la timpul potrivit la El. Pavel putea să spună, „Dacă Dumnezeu are mulți oameni în acest oraș, atunci am să merg în alt oraș să predic Evanghelia, acei care sunt în acest oraș vor veni oricum la Isus.” În loc să spună așa, Pavel a fost determinat să predice cu toată puterea sa pentru a-i atinge cu evanghelia pe cei ce sunt aleși.

Suveranitatea lui Dumnezeu și alegerea Sa nu oprește evanghelistismul, și oferă motivație pentru proclamarea Vestii Bune la toți oamenii. Noi nu-i cunoaștem pe cei ce sunt aleși să predice Evanghelia doar pentru ei. Noi predicăm Evanghelia, spunem Vestea cea Bună la toți oamenii ca în acest fel să răspundă și cei aleși. Cei aleși sunt în lume neștiind că ei sunt aleși. Eu nu am știut că sunt ales până ce nu am auzit evanghelia, am răspuns prin puterea Duhului Sfânt, iar atunci când eram în păcat, am văzut scris pe spatele ușii, „Căci El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui”, Efeseni 1:4. Și după ce am citit aceasta, am continuat, „El ne-a predestinat să fim adoptați ca fii ai Săi prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale”, (Efeseni 1:5). Isus a spus să mergem și să predicăm Evanghelia și El se va ocupa de rezultate. El a spus că cei ce vor crede vor fi mântuiți, iar cei ce nu vor crede vor fi pierduți, aceasta înseamnă că cei aleși vor răspunde față de mesaj, iar cei nealeși nu vor răspunde. Despre felul cum Dumnezeu îi va judeca nu este treaba noastră, Romani 9:19-23. Datoria noastră este să ne ocupăm în a spune fiecăruia despre marea mântuire pe care am primit-o, pentru că nici chiar cei aleși nu vor răspunde dacă nu le va spune cineva, Romani 10:14-17.

J. I. Packer în cartea sa, „Evangelism and the Sovereignty of God” [Evanghelistismul și suveranitatea lui Dumnezeu] (pag. 96-122) subliniază răspunsul biblic la tensiunea dintre evanghelistism și suveranitatea lui Dumnezeu:

1. Suveranitatea lui Dumnezeu în har nu afectează nimic din natura și datoria evanghelistismului.
  - a. crezul că Dumnezeu este suveran în harul Său nu afectează necesitatea evanghelistismului
  - b. crezul că Dumnezeu este suveran în harul Său nu afectează urgența evanghelistismului
  - c. crezul că Dumnezeu este suveran în harul Său nu afectează autenticitatea invitației evangheliei sau adevărul promisiunilor evangheliei
  - d. crezul că Dumnezeu este suveran în harul Său nu afectează responsabilitatea păcătosului față de reacția sa înaintea Evangheliei; un om care îl respinge pe Hristos devine cauza propriei sale condamnări
2. Suveranitatea lui Dumnezeu în har ne oferă singura noastră speranță de succes în evanghelistism
  - a. această certitudine ne face îndrăzneți
  - b. această certitudine ne face răbdători
  - c. această certitudine ne face să fim plini de rugăciunii

XII. EVANGHELIZAREA COPIILOR

Domnul Isus Hristos a fost confruntat cu o situație specială în Matei 19:13-15. Câteva

mămici au adus la El pe copiii lor. Biblia nu ne spune dacă ele credeau în El ca Mesia al lor sau nu, însă este foarte interesant de notat faptul că aceste mămici au vrut ca acest Om să se roage peste copiii lor. Ele au avut o idee mare, dar ucenicii lui Isus nu erau așa de fericiți să-l vadă pe Învățătorul oprindu-se din învățăturile Sale ca să se roage pentru niște „copii”. Însă Isus nu este prea ocupat atunci când se află copii în jurul Lui. Copiii au fost întotdeauna o prioritate înaltă a lui Dumnezeu. Isus nu avea nevoie de protecție împotriva copiilor, nu, El avea nevoie de protecție împotriva adulților penibili! „Nu-i mai împiedicați!” „Lăsați-i să vină”, le-a spus Isus celor din jurul Său. Și El și-a făcut timp să se atingă de ei, să se roage peste ei și să-i binecuvânteze. Ce mai Mântuitor!

El are timp pentru copiii cei mici, dar Biserica? Dar societatea? Cineva a spus că „nici o societate nu este mai mică ca acela care nu vede nici o obligație față de copiii ei”.

În cadrul Bibliei putem vedea că Dumnezeu a fost interesat în copii. El l-a salvat pe micuțul Moise și l-a făcut un mare lider al exodului. El l-a chemat pe micul Samuel și l-a făcut să fie cel mai mare Judecător peste Israel. Tot El l-a găsit pe tânărul David și l-a făcut cel mai mare rege pe care l-a avut vreodată Israelul. Atunci când Ieremia nu era decât un copil, Dumnezeu l-a chemat să fie profetul care plânge, și nimeni nu a plâns mai mult decât el pentru soarta Ierusalimului. Citim în 2 Împărați 5 că Dumnezeu s-a folosit de o fetiță pentru a-l călăuzi pe generalul sirian spre Samaria pentru a fi vindecat de lepra sa. Copiii în mâinile lui Dumnezeu devin mari instrumente ale slavei Sale. Oare o biserică sau o societate nu-și poate permite să investească în copiii săi? De fapt fără copii nu există viitor nici pentru biserică și nici pentru societate. Dar societatea noastră îi ucide, și îi ucide cu milioanele. Ce rușine!

Organizația Child Evangelism Fellowship [Asociația pentru Evanghelistizarea Copiilor] este dedicată în a face ca fiecare copil din America și poate chiar și din lumea întreagă să aibă cel puțin oportunitatea de a se confrunta cu o prezentare inteligentă a Evangheliei lui Isus Hristos. Este oare chemarea acestei organizații să facă aceasta? Unde sunt bisericile? Unde sunt creștinii? Oare nu a spus Isus la toți, „Nu-i opriți, ci lăsați să vină la Mine”?

1. Copiii trebuie evanghelizați deoarece ei sunt următoarea generație.
2. Copiii trebuie evanghelizați deoarece ei sunt ciment umed.
3. Copiii trebuie evanghelizați deoarece aceasta este aproape cel mai ușor lucru din lume de a conduce un copil de la vârsta de 5 la 10 ani la o acceptare categorică a lui Hristos (R. A. Torrey)
4. Copiii trebuie evanghelizați, căci tu nu salvezi un copil ci o viață. O mulțime de oameni importanți au fost mântuiți când erau copii. O mare parte a corpului profesoral de la Dallas Theological Seminary [Seminarul Teologic din Dallas] au fost mântuiți când erau copii.
5. Copiii trebuie evanghelizați deoarece satan îi vrea pentru sine.

Creștinii ar trebui să-și evanghelizeze proprii lor copii. Multe cămine creștine își au copii în lume. De ce? Ei au presupus că Biserica, sau școala creștină va face această slujbă. Atât Biserica cât și școlile creștine fac slujba de evanghelizare a copiilor, însă responsabilitatea cea mai importantă este a familiei. În cadrul Vechiului Testament citim despre obligația familiei de a învăța copiii lor legile lui Dumnezeu, Deuteronom 6:7. Ei nu își trimiteau copii la învățătorul de la Școala Duminicală pentru a se îngriji de educarea lor, în schimb făceau ei această slujbă.

Fiecare tată din Israel își învâța copii săi despre Dumnezeu; în Psalmul 78 citim: „Îmi deschid gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea [în versiunea din limba engleză apare în loc de înțelepciune „lucrurile ascunse”, n. tr.] vremurilor străvechi. Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri” (v. 2-4). Nu este nici o îndoială sursa de unde acești oameni știau lucrurile ascunse, părinții lor le-au spus. Copiii din vremurile noastre nu știu lucrurile ascunse, lucrurile lui Dumnezeu, pentru că părinții lor nu au avut timp să le spună, sau poate că părinții au presupus că Biserica sau școala creștină se va ocupa de acea educație religioasă. Citind mai departe în Psalmul 78, vedem ceea ce au făcut copiii evanghelizați: „nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni”, de ce? Pentru că „El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel, și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște, și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor” (v. 4-6).

Obligația părinților este de a spune copiilor lor despre Dumnezeu și El va face restul. Psalmul 78:7 spune, „Atunci ei își vor pune încrederea în Dumnezeu și nu vor uita faptele Sale”.

În Noul Testament citim despre Timotei, tânărul predicator care a fost îndemnat de Pavel să facă lucrarea unui evanghelist, despre cum cunoștea Scripturile din pruncie de la mama și bunica sa. Ele nu au așteptat să vadă dacă Timotei al lor este ales sau nu, dacă îi place sau nu Scripturile, ele l-au învățat și Dumnezeu l-a făcut un soldat curajos al Crucii. Fără să-l cunoaștem personal pe Timotei, noi trebuie să îl iubim pe acest tânăr deoarece Pavel l-a iubit și a avut încredere în el. acele două femei l-au învățat Scripturile, Vechiul Testament, și Dumnezeu a aranjat lucrurile în așa fel încât Pavel să-l întâlnească și să-l conducă la Hristos.

Cum să conduci un copil la Hristos?

Nenumărate mame și tati și-au condus copii lor la Isus Hristos prin propria lor metodă, și aceștia nu au scris niciodată o carte despre cum să conduci la Hristos un copil, însă ei au bucuria de a-i avea alături de ei pe copiii lor în drumul spre Cer. Fiecare dintre noi poate folosi o altă metodă și nici unul nu ar fi greșit atât timp cât noi conducem pe copii la Isus. Pavel nu a spus cum l-a condus pe Timotei la Hristos, dar presupunem că Eunice și Lois au jucat un mare rol în aceasta.

Introducerea și prezentarea Evangheliei poate fi făcută mai simplă pentru copii, însă și copiii trebuie să știe că și ei sunt păcătoși. Unii oameni dau impresia că unii copii nu sunt așa de „vinoși” ca și persoanele adulte, și într-un anumit sens au dreptate. Dar în multe sensuri nu. Copiii și adulții sunt păcătoși nu pentru că au păcătuit, ci datorită faptului că păcatul lui Adam a fost imputat întregii omeniri. Pavel scrie în Romani 5:12-19 că păcatul a intrat în lume printr-un singur om și rezultatul a fost că toți au fost considerați păcătoși. Copiii trebuie să știe că ei au nevoie de mântuire așa cum are nevoie fiecare adult.

1. Spune copilului că are nevoie de mântuire, Romani 3:23.
2. Spune-le că Isus este singura Cale de mântuire, Ioan 14:6.
3. Spune-le că Isus a chemat la Sine pe copilași, Matei 19.
4. Spune copiilor că Isus îi iubește.
5. Spune-le că ei au nevoie să-l accepte pe Isus prin credință.

6. Ajută copilul să se roage și să-l invite pe Isus în inima sa.
7. Nu forța pe un copil să primească pe Isus, acordă-i libertatea de a spune da sau nu.

Copiii trebuie să vadă dragostea lui Hristos în părinții și învățătorii lor. În cadrul evanghelizării copiilor este un imperativ practicarea dragostei lui Hristos. Copiii nu răspund adecvat la „predicarea” părinților care nu practică acest lucru. Copiii răspund mai mult la dragoste decât la predicare. Personal am avut bucuria de a îngenuchea împreună cu fiul meu și să-l ajut să-l invite pe Isus în inima sa. Aceasta este situația ideală, ca un părinte să-și conducă copilul la Hristos. Însă sunt așa de mulți copii fără familie, și ei au nevoie de Isus. Biserica locală trebuie să-i contacteze pe acești copii și să-i invite la Școala lor Duminicală. Acesta va fi un bun punct de început. Copiii cu un singur părinte vor primi aprobarea din partea acestuia de a merge la Școala Duminicală, și de multe ori copiii sunt convertiți și ei pot să conducă la Domnul și pe părinții lor.

O altă metodă bună este studiu biblic pentru copii în vecinătatea. Aceste grupuri pot fi organizate aproape pretutindeni. Copiilor le place să fie laolaltă. Lor le place compania. Copiii dintr-un bloc pot fi invitați în casa ta pentru o seară de povestiri biblice, filme video biblice, înghețată. Liderul trebuie să fie cordial și prietenos. Filmele sau povestirile nu ar trebui să fie prea lungi, însă toate trebuie să aibă un anumit fel de provocare. Fii sensibil la nevoile individuale. Acordă timp pentru decizii.

Policarp, curajosul martir al bisericii timpurii, a fost convertit la vârsta de 9 ani. Jonathan Edwards, probabil cel mai puternic intelect de la amvoanele americane, a fost mântuit la 7 ani. Count Zinzendorf, liderul mișcării Moraviene, a fost mântuit când avea 4 ani. Matthew Henry, marele comentator, a fost convertit la 11 ani și Robert Hall, marele predicator baptist, l-a primit pe Hristos la vârsta de 12 ani.

XIII. EVANGHELIZAREA MASIVĂ

Citind primele capitole ale cărții Faptele Apostolilor este imposibil să nu notăm „explozia” evanghelistului. Ucenicilor li s-a dat porunca și promisiunile, de a aștepta să primească putere, iar apoi să meargă să fie ucenicii Lui (Faptele Apostolilor 1:8). Ei au așteptat, și în cadrul capitolului doi citim că Duhul Sfânt a coborât, ucenicii au fost umpluți și „explozia” a început. O singură predică a lui Petru a adus pe 3.000 de oameni la punctul de a se întreba „Fraților, ce să facem?” Aceștia 3.000 nu erau din cele două sute de biserici din Ierusalim care au venit la această întâlnire pentru a-și dedica viețile, nu, ei erau printre aceia care au strigat, „crucifică-l, crucifică-l!” Aceasta a fost „explozie”. Însă aceasta nu s-a oprit aici. Ucenicii, împreună cu cei 3.000 de noi convertiți împărtășeau Evanghelia cu prietenii lor și în câteva zile au ajuns la 5.000! Oamenii erau mântuiți, cei bolnavi erau vindecați, frica de Dumnezeu era pretutindeni. Apostolii erau persecutați, dar ei s-au rugat. Ștefan a fost ucis cu pietre, Petru a fost întemnițat, însă biserica se ruga. Care au fost rezultatele? „Și Domnul adăuga la numărul lor zilnic pe cei ce erau mântuiți” (Faptele Apostolilor 2:47b). Cum a fost posibilă această „explozie”? Dar astăzi? Are nevoie lumea noastră de o astfel de „explozie”? Eu cred că da. Problema nu este cu lumea. Lumea este în aceeași situație ca și acum 2000 de ani în urmă. Omul a avut nevoie de mântuirea și are nevoie și acum. Problema este cu biserica, cu creștinii zilelor noastre.

Biserica din Faptele Apostolilor aștepta ca Dumnezeu să lucreze. Ucenicii au așteptat venirea Duhului Sfânt, iar atunci când a venit, ei nu au mai așteptat alt minut, au început să-l proclame pe Isus.

Curând după ce am absolvit Seminarul Baptist din București, am plecat să îl ajut pe tatăl soției mele în Biserica Baptistă din Mediaș, România. Aceasta era în vara anului 1980. Biserica avea aproape 300 de membri și era o biserică a rugăciunii. Pentru mulți ani ei se rugau pentru trezire; în anii 1960 au experimentat o trezire „internă”, atunci când majoritatea membrilor și-au rededicat viețile lui Hristos și au promis să trăiască o viață sfântă. Anii treceau și ei doreau o trezire „externă”, când sufletele din acel oraș aveau să vină la Hristos. Într-o duminică s-a întâmplat. Biserica era pregătită pentru un serviciu de botez, cu aproape 19 noi convertiți. În timpul mesajului său, socrul meu a făcut o invitație neobișnuită: „dacă vreunul de aici este gata să-l primească pe Isus ca mântuitor și Domn, și dacă vrea să fie botezat, îl vom boteza astăzi!” Aceasta era ceva nou. Toți convertiții trebuiau să fie pregătiți într-un fel special pentru botez, și el știa asta. El era un predicator baptist pentru mai mult de 30 de ani. Dar a spus-o, și 38 de oameni au venit în față. „Explozie!” Toți din adunare erau uimiți, inclusiv el. Eu i-am invitat pe noii convertiți la subsolul bisericii, și în timp ce co-pastorul meu îi boteza pe cei 19 convertiți „pregătiți”, eu le predicam la aceia noi veniți. Tremuram și eu și vocea mea. Le-am explicat ceea ce au făcut ei, m-am asigurat că au înțeles mesajul Evangheliei, iar apoi le-am spus, „ne pare rău, dar nu vă putem boteza. Nu avem destule robe albe...” Aceasta a fost ideea mea dar nu și a lor. Am sunat la bisericile pentecostale și le-am cerut să ne trimită robele lor pentru botez. Tot ceea ce am putut face rost au fost doar 10-15.... „Vedeți, le-am spus eu, săptămâna viitoare va fi un al serviciu de botez și vă vom boteza atunci.” Un tânăr a spus, „Dar robele ude...?” Am fost șocat. În mintea mea am început să fiu sigur că aceasta venea de la Duhul Sfânt. Acestea nu sunt invenții. Aceasta a fost autentic. Toți au fost botezați. Unele robe au fost botezate de două ori în acea zi! Din acea zi din 1980 și până la data când am fost forțați să părăsim România în 1986, Domnul a adăugat la numărul celor care erau mântuiți peste 500 de oameni.

Evangelizarea masivă este demonstrarea Duhului Sfânt în aducerea oamenilor la Hristos prin aceia care sunt disponibili pentru El. Atunci când oamenii lui Dumnezeu se fac disponibili pentru Duhul Sfânt, El va lucra prin ei. Pavel a scris romanilor să-și aducă trupurile ca jertfă vie, să-și reînnoiască mințile și să nu dea voie ca viețile lor să fie modelate după chipul lumii (Romani 12:1-2). Trezirea nu vine fără dedicare. Atunci când ucenicii au primit Duhul Sfânt, acea demonstrare a puterii lui Dumnezeu nu putea fi ignorată. Dumnezeu era la lucru într-un mod măreț în Ziua Cinzecimii. Activitatea Sa din viața poporului Său putea fi văzută, auzită și simțită. În Mediaș, după acel serviciu de botez, puterea lui Dumnezeu era reală în transformarea oamenilor. Membrii din Partidul Comunist au renunțat la calitatea lor de membri; soții care-și abuzau soțiile au fost schimbați, bețivii au fost transformați în oameni noi prin puterea lui Dumnezeu. Toată această demonstrație a produs fascinație. Ucenicilor li s-a pus întrebarea despre acel eveniment neobișnuit. Manifestarea lui Dumnezeu întotdeauna produce fascinație, uimire și minunare. Din ce în ce mai mulți oameni din Mediaș și din întreaga Românie au devenit fascinați de lucrarea din biserică noastră. Oamenii veneau la biserică și nu le venea a crede că preaiubiții lor, copiii lor, prietenii lor erau transformați. Într-o situație particulară, securitatea a răspândit un zvon că în biserică noastră se omoară copiii și că le sugem sângele. Drept rezultat mulți copii au venit la servicii și au mai adus cu ei și pe mamele și tații lor. Noi nu le cunoșteam interesele lor, însă le predicam despre sângele... lui Isus care ne spală de păcate. Ei erau fascinați, și mulți dintre ei l-au primit pe Hristos ca Mântuitor al lor.

Însă după fascinație a venit și explicația. Petru le-a explicat ceea ce însemna acea demonstrație. El le-a spus despre lucrarea de mântuire a lui Isus, și le-a reamintit despre promisiunile Duhului Sfânt, rezultatul, Explozie!

Fapte capitolul 2 prezintă demonstrația, fascinația, explicația și explozia, însă aceasta nu se termină aici. Pentru a vedea explozia continuă, credincioșii „s-au dedicat pe ei înșiși învățării apostolilor, la părtășie și la frângerea pâinii, și la rugăciune” (Faptele Apostolilor 2:42). Studiază Biblia, ia Cina Domnului și roagă-te, roagă-te, roagă-te!!!

Lumea este pierdută în păcat, trebuie să acționăm acum. Avem de a face cu o sarcină formidabilă: evanghelizarea mondială. Fiecare credincios trebuie să se facă disponibil pe sine însuși Duhului Sfânt pentru sarcina de aducere a altora la Isus Hristos. Sarcina primară a Bisericii este „evanghelizarea fiecărui membru”. Biserica odată ce a venit la Hristos, trebuie să meargă pentru Hristos. În biserica noastră din Mediaș, fiecare membru avea în mintea un singur lucru, „Mediaș pentru Hristos”. Acela era scopul nostru, ca întregul oraș să fie câștigat pentru Hristos. Fiecare membru avea o listă de rugăciune, chiar și copiii aveau liste de rugăciune, care îi includeau pe toți cei 70.000 de oameni care trăiau pe atunci în Mediaș. Planul și scopul nostru i-a speriat pe comuniști; lor le era frică de noi. Le erau frică de rugăciunile noastre. Ne-au forțat să părăsim orașul, însă am continuat să ne rugăm și lucrarea continuă. Fiecare din acea biserică nu numai că se ruga, ci și împărtășea Evanghelia cu prietenii lor. Nu erau multe Biblii, tractatele nu erau disponibile, nu aveam casete, însă cunoșteam simplul plan al mântuirii și ne cunoșteam bine mărturia noastră. În plus noi ne bazam pe Duhul Sfânt.

XIV. INTRODUCEREA / EVANGHELIA

Dr. James Kennedy, de la Biserica Presbiteriană Coral Ridge din orașul Fort Lauderdale, statul Florida, în cartea sa „Evangelism Explosion” [Evanghelizarea Masivă], schițează felul în care o întreagă congregație poate fi motivată și mobilizată pentru a îndeplini sarcina de evanghelizare. Însăși pastorul trebuie să ofere exemplul și conducerea în această sarcină.

În cadrul sarcinii de evanghelizare personală, introducerea se pare că este cea mai dificilă parte dintre toate. Felul în care abordăm o persoană căreia vrem să îi mărturisim este important pentru întreaga prezentare.

Dr. Kennedy sugerează această introducere:

- A. Viața lor seculară
- B. Viața lor de biserică
- C. Biserica noastră
- D. Mărturia: personală sau biserică
- E. Două întrebări:
  1. Ați ajuns la acel loc din viața dumneavoastră spirituală în care să știți cu siguranță că dacă ați fi să muriți ați merge în rai?
  2. Să presupunem că ar fi să muriți în această seară și să stați înaintea lui Dumnezeu și El vă va întreba, „De ce să te las să intri în cerul Meu?” Ce i-ați spune?
- F. Tranziția

Mărturia ta poate face o diferență. Fă-o simplă și provocatoare. Dacă nu ai o mărturie... ai nevoie de una! Poți folosi mărturia bisericii tale.

După ce obții dreptul de a continua, purcede imediat prin a intra în Evanghelie:

A. HARUL

1. Viața veșnică, o casă în ceruri pentru totdeauna, un dar al lui Dumnezeu
2. Viața veșnică nu este meritată și nu poate fi câștigată
3. Tranziție: Aceasta se poate vedea mai clar atunci când vedem ceea ce spune Biblia despre om și păcat

B. OMUL

1. Omul este un păcătos al cărui destin este iadul veșnic
2. Omul nu se poate mântui singur
3. Tranziție: Problema omului care încearcă să se salveze pe sine vine într-o atenție mai aprofundată atunci când vedem ceea ce spune Biblia despre Dumnezeu

C. DUMNEZEU

1. Dumnezeu este infinit de sfânt și drept și trebuie să pedepsească pe păcătoși
2. Dumnezeu este infinit de îndurător și dorește să îi ierte pe păcătoși
3. Tranziție: Dumnezeu a rezolvat acest conflict aparent prin venirea în lume în persoana lui Isus Hristos

D. ISUS HRISTOS

- a. Isus Hristos este infinitul Dumnezeu-Om
- b. Isus a murit ca să plătească pedeapsa pentru păcatele noastre și a înviat trupește din morți și trăiește astăzi în cer și mijlocește pentru păcătoși. El oferă viața veșnică ca dar gratuit al harului lui Dumnezeu.
- c. Tranziție: Acest dar poate fi primit doar prin credință.

Ce este credința?

E. CREDINȚA

1. Credința nu este doar o învoire intelectuală și nici o credință temporară
2. Credința ESTE a te încrede în întregime doar în Isus Hristos pentru iertarea păcatelor și darul vieții veșnice
3. Tranziție: Au acestea cuvinte sens pentru dumneavoastră?

Dacă răspunsul este „Nu”, caută să vezi ceea ce nu este clar și clarifică. Fii răbdător. Amintește-ți de clipa când altcineva a încercat să-ți prezinte ție Evanghelia!

Dacă răspunsul este „Da”, ajută persoana dacă dorește să primească darul lui Dumnezeu al vieții veșnice, și întreab-o dorește să-și pună credința în Isus Hristos. Dacă răspunsul este „Nu”, nu încerca să „tensionezi persoana”. Pe de altă parte, „nu renunța cu ușurință”, ci amintește-ți de adversar. Fii sensibil și cunoaște care este diferența.

Dacă răspunsul este „Da”, explică-i persoanei respective ce decizie va face, cea mai importantă decizie a vieții sale. Explică-i faptul că primește darul lui Dumnezeu prin

credință și că se recunoaște pe sine ca un păcătos incapabil de a se mântui prin propriile puteri, ci că trebuie să se încreadă doar în Hristos pentru mântuire. Însă Hristos nu este doar Mântuitor, El vrea să fie și Domnul vieții sale. Persoana trebuie să acorde controlul vieții sale lui Hristos pe cât de bine știe. Dacă persoana nu înțelege, sau dacă nu vrea aceasta, poate că o a doua vizită ar fi un lucru înțelept în acest punct. Dacă înțelege, și vrea să primească darul lui Dumnezeu, ajută persoana să se roage. Roagă-te cu ea, folosește cuvinte scurte, și fii specific în rugăciunea ta.

Dacă s-a rugat, ajută-l să citească cel puțin două versete din Biblie, Ioan 6:47 și Romani 10:13. Stai la aceste versete până ce persoana mărturisește că este mântuită prin a se baza pe ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său.

După ce persoana respectivă l-a primit pe Hristos, aranjează-ți o dată când să vă întâlniți din nou, într-o săptămâna sau cam așa ceva pentru a discuta despre decizia sa. Asigură-l că vei continua să te rogi pentru el. Încurajează-l să citească Biblia și să se roage.

XV. IMPORTANȚA LUCRĂRII DE UCENICIZARE

La același nivel de importanță cu introducerea și prezentării evangheliei este lucrarea de ucenicizare. Recent, în România, după marile cruciade evanghelice conduse de Luis Palau, și de alți evangheliști talentați, aceia care l-au acceptat pe Hristos au fost cu miile. Adevăratul număr de convertiți din România este încă foarte mic. De ce? Pe lângă alți factori, unul foarte important este absența totală a lucrării de ucenicizare. Oamenii au ascultat la mesaj, l-au acceptat, însă nimeni nu s-a ocupat de pasul următor după decizia lor. Aceasta este o mare greșală din partea creștinilor. Într-o mare campanie, cu un mare evangelist, aceștia l-au acceptat pe Hristos, însă acesta este doar începutul. Mult mai multe alte lucruri trebuiesc făcute.

Ziua Cinzecimii s-a încheiat cu o biserică ce număra 3.000 de membrii. E mare?! Ce s-a întâmplat cu acei ucenici? Pentru ultimii trei ani și jumătate, Isus s-a îngrijit de nevoile lor, atât fizice cât și spirituale; acum însă ucenicii trebuiau să se îngrijească de cei peste 3.000!

Cum au reușit ei să se ocupe de aceasta? Faptele Apostolilor 2:42 ne spune că ei „stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni”. În acest mod își ucenicizau ei convertiții.

De fapt, Isus a spus în cadrul mării Însărcinări, „mergeți și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, învățându-i să păzească tot ceea ce v-am poruncit Eu ” (Matei 28:19-20). După ce îi conduci la Domnul, trebuie să-i înveți felul în care trebuie să meargă mai departe.

1. Dacă nu instruiști pe noul credincios, diavolul o va face.
2. Mântuirea este doar primul pas din cadrul vieții creștine.
3. Persistența și atenția personală sunt doi factori cheie.
4. Închinarea și slujirea ar trebui să urmeze după mântuire.

Ucenicizarea poate fi împărțită în două părți:

- a. ucenicizarea imediată

b. ucenicizarea extinsă

Ucenicizarea imediată implică următoarele:

- a. ziua de naștere spirituală, felicitări, înregistrarea evenimentului
- b. faptele vieții, biserica, mărturisirea publică, întrebări, Biblia
- c. invitația categorică la serviciile bisericii

Ucenicizarea extinsă decurge în două sau mai multe vizite:

- a. apel telefonic înainte de duminică
- b. scrisoare din partea bisericii
- c. prima vizită de instruire
  1. revizuirea mântuirii, cele două întrebări
  2. studiu biblic
  3. răspunderea la eventualele întrebări
  4. aranjamentele pentru următoarea vizită de instruire / ucenicizare
- d. a doua vizită de ucenicizare
  1. încearcă să fi un prieten fără încălcarea privațiunii persoanei
  2. studiu biblic
  3. folosește bunul simț în programarea vizitelor adiționale
4. eventuala vizită pastorală
5. alte vizite din partea altor oameni din biserică
6. începerea uceniciei

XVI. UCENICII SE FAC NU SE NASC

„Mergeți și faceți ucenici...” Aceasta este ceea ce așteaptă Isus, nu doar „converteți”, ci ucenici, oameni care să-l urmeze și care să învețe de la El. După vizitele de „instruire”, fiecare nou convertit trebuie plasat într-o biserică locală, iar procesul de devenire asemenea lui Isus începe. Acesta este un proces lung, de fapt durează o viață, și cu toții ne străduim să devenim „asemenea Lui”. Deși este aproape de imposibil, avem însă speranța că atunci când îl vom vedea pe El, „vom fi ca El” (1 Ioan 3:2). Însă până atunci, noi trebuie să ajutăm pe fiecare nou convertit să crească în har pentru a deveni un creștin matur.

FIECARE CREȘTIN ESTE UN UCENIC, ÎNSĂ NU ORICE UCENIC ESTE UN CREȘTIN!

Ce este un creștin matur?

1. Un creștin matur știe că este un copil al lui Dumnezeu, că a fost mântuit prin har, 1 Ioan 3:1; Efeseni 2:8-9. Deși îndoiala poate vizita pe oricine, creștinii maturi vor fi siguri de mântuirea lor, Romani 8:1, 33-39.

Un nou convertit trebuie adus la punctul în care este sigur de ceea ce a făcut (că l-a invitat pe Isus în inima sa), că are viață veșnică, și că nimic nu îl poate despărți pe el de Dumnezeu.

Studiul biblic și rugăciunea este esențială în acest punct, căci în Biblie ne găsim noi asigurarea noastră, și prin rugăciune recunoaștem că noi ne încredem în Dumnezeu pentru această asigurare, nu pe sentimente, nici pe experiența altei

persoane, ci în Biblie. Un creștin matur va fi în stare să ajute un nou convertit să crească la nivelul său de asigurare referitor la mântuirea sa.

2. Un creștin matur iubește părtășia cu alți credincioși. În cartea Faptele Apostolilor vedem că ucenicii și noii convertiți le plăceau să fie împreună, să studieze Cuvântul, să se roage, și să ia Cina Domnului (Faptele Apostolilor 2:42). Credincioșii imaturi evită părtășia, uneori caută „vechile tovărășii”, așa că noii convertiți trebuiesc pregătiți în această privință. În Evrei 10:25 ni se spune să nu abandonăm părtășia credincioșilor.
3. Credincioșii maturi sunt umpluți cu Duhul Sfânt, sau sunt sub controlul Duhului Sfânt (Efeseni 5:18). În momentul noii nașteri, fiecare convertit a fost botezat de Duhul Sfânt în Trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:13). Acel eveniment era o tranzacție judecătorească, ne-experimentală, fără participarea noastră activă. A fi plin de Duhul Sfânt înseamnă a da Duhului Sfânt controlul total în viețile noastre, iar acest proces durează întreaga viață de creștin.
4. Creștinii maturi nu sunt ușor mișcați de doctrinele false (Efeseni 4:14). Pavel spune să nu fim imaturi, sau copii, căci copiii pot fi cu ușurință luați de orice vânt de doctrină falsă.

Un creștin care face ucenici va instrui orice nou convertit să crească în așa fel încât picioarele sale spirituale să fie bine stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu.

5. Un creștin matur este capabil de a-i învăța pe alții (Evrei 4:12, 1 Timotei 3:2b). Isus și-a instruit ucenicii pentru mai mult de trei ani, iar după această perioadă, ei și-au început lucrarea lor de învățare a altora

Deși suntem în procesul devenirii asemenea lui Isus, mai curând sau mai târziu, noi trebuie să fim în stare să „facem ucenici”. Amintiți-vă că Duhul Sfânt este acela care ne aduce la perfecțiune.

6. Creștinii care sunt maturi au o orientare spre ceruri (Coloseni 3:1-2). Această lume nu este căminul nostru, noi vom trăi pentru totdeauna în țara lui Isus, și pe măsură ce creștem în Hristos, mințile noastre sunt din ce în ce mai mult ațintite asupra lucrurilor care nu sunt aici.

Sunt mult mai multe alte lucruri pe care ar trebui să le „învățăm” noilor convertiți, însă cred că parte a misiunii bisericii este de a învăța în mod continuu membrii săi „tot ceea ce a poruncit Hristos”.

XVII. FUNDAMENTUL BIBLIC PENTRU MISIUNI

„Mergeți în toată lumea...” acestea au fost cuvintele Mântuitorului nostru Înviat pentru ucenicii Săi. Întreaga lume trebuie să audă Vestea cea Bună, iar creștinii trebuie să meargă. Prima Comunitate Bisericească din Ierusalim nu avea nici un plan pentru misiuni până ce nu au venit persecuțiile, abia apoi au mers cu Vestea cea Bună. Dar misiunile nu au fost organizate până ce Duhul Sfânt nu a vorbit în Biserica din Antiohia, și le-a spus „să pună deoparte pe Barnaba și Saul pentru lucrarea la care I-am chemat” (Faptele Apostolilor 13:2). Aceasta a fost prima mișcare misionară din

lumea noastră. În acea vreme ei nu aveau societăți misionare sau borduri de misiune, însă ei știau să se roage și să postească. În timpul închinării, Duhul Sfânt le-a vorbit și imediat citim că „cei doi (Barnaba și Saul), trimiși fiind de Duhul Sfânt, au mers în Seleucia și acolo au plecat cu corabia la Cipru” (Faptele Apostolilor 13:4). Și de acolo au început misiunile. Mandatul este același pentru creștinul de astăzi, „mergi în toată lumea!” Barnaba și Saul au răspuns chemării Duhului Sfânt și au plecat, lăsând un exemplu pentru toate generațiile viitoare de creștini. Dumnezeu are doar un singur Fiu și pe acesta L-a făcut un misionar! Isus a venit în lume și a știut cât de ostilă avea să fie lumea, însă El a venit și a murit pentru aceasta. Este oare prea mult faptul că El cere de la cei pentru care a murit El să meargă în toată lumea?

În 2 Corinteni 5:20 citim, „Noi dar, suntem trimeși împuterniciți ai lui Hristos [în limba engleză se folosește termenul de *ambasadori ai lui Hristos*, n. tr.]; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Noi, creștinii, suntem ambasadorii Săi.

1. Ambasadorii sunt trimiși în țări străine, ei nu slujesc în țara lor. Creștinii sunt într-o țară „străină”, noi suntem în lume dar nu din lume (Ioan 17:16).
2. Ambasadorii îl cunosc personal pe președinte, regele. Aceasta se cere tuturor creștinilor să-l cunoască pe El (Filipeni 3:9) (Ce este „viața veșnică”?).
3. Ambasadorii își cunosc țara și o reprezintă bine. Creștinii ar trebui să-și cunoască patria, să se gândească la cele „de sus” (Coloseni 3:1-2).
4. Ambasadorii promovează politica președintelui nu a lor proprie. Isus ne-a făcut ambasadori ai Săi și noi trebuie să promovăm politica Sa, aceasta fiind de a „merge în toată lumea”.
5. Ambasadorii stau în serviciu atâta timp cât îi vrea președintele. Isus ne vrea pentru viață. Noi suntem ambasadorii Săi de la primul moment al mântuirii noastre până la ultima suflare.

Biserica Domnului Înviat are o misiune, și aceasta este de a-l duce pe Isus întregii lumi. După două mii de ani, există locuri în care Evanghelia lui Isus nu a fost auzită niciodată. De ce? Sunt multe răspunsuri posibile, însă unul este sigur, Biserica nu și-a îndeplinit misiunea ei. În societatea de astăzi, dacă o companie nu-și împlinește misiunea sa, proprietarul o va închide. Nu existe nici o companie în America în care să nu se „producă” nimic; cele care nu lucrează se numesc falimentare și sunt închise. Biserica Dumnezeului celui Viu în cadrul celor două mii de ani de existență nu a putut încheia sarcina de ducere a Evangheliei în toată lumea, și Isus nu a declarat-o „falită”. De ce nu a închis-o? Pentru că a investit prea mult în ea, El și-a dat propria Sa viață pentru Biserică și El va aduce Biserica la punctul de împlinire a misiunii sale. Atunci când Isus a vorbit pentru prima dată despre Biserica Sa, El a spus că „porțile iadului nu vor putea sta împotriva ei”, Matei 16:18. Două mii de ani de istorie au dovedit că iadul nu a predominat împotriva Bisericii. Aceasta i-a ușurat mișcarea ei, i-a împiedicat avansul, însă nu a putut-o opri. În toată istoria sa, Biserica a avut oameni care au acordat atenție la ceea ce a spus Isus și care au mers în toată lumea cu Vestea cea Bună. Mulți sunt cunoscuți, însă mii de alții vor fi cunoscuți doar în eternitate.

Printre ultimele cuvinte ale lui Isus în timp ce se mai afla pe pământ au fost, „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, Samaria și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1:8). După aceste cuvinte El s-a înălțat la Tatăl. Acum El este aproape gata de a reveni să-și ia la Sine Biserica Sa. Este oare această generație gata

să împlinească cuvintele lui Isus și să proclame Vestea Bună, acasă, în școală, în orașele noastre, în țară și pretutindeni?

XVIII. O SCURTĂ ISTORIE A MISIUNILOR – DIN IERUSALIM ÎN TOATĂ LUMEA

După învierea Sa, Isus Hristos i-a împuternicit pe ucenicii Săi să fie martorii Lui în Ierusalim, Iudea, Samaria și în întreaga lume. Biserica din Ierusalim a fost prima bază misionară pentru ucenici. Ei au dus Evanghelia în Ierusalim (Faptele Apostolilor 2), în Iudea și Samaria (Faptele Apostolilor 8:1). Galileea și Cezarea au fost vizitate (Faptele Apostolilor 9:31; 10:1).

Odată cu convertirea lui Saul (Faptele Apostolilor 9:1-9), lucrarea misionară a Bisericii Creștine a luat o nouă turnură. La trei ani după convertirea sa (Galateni 1:18), el a mers în Ierusalim, însă biserica din Ierusalim nu era în poziția de a prelua un alt risc odată cu lucrarea sa. Ei au avut amara experiență a morții lui Ștefan (Faptele Apostolilor 7), așa că l-au trimis pe Saul în Tars. Nu se spune nimic despre lucrarea sa acolo, până ce îl descoperim în Antiohia (Faptele Apostolilor 11:25-30). Acolo în Antiohia a început **prima mișcare misionară** (Faptele Apostolilor 13:1-3).

Între anii 44 și 68 d. Hr., Pavel și asociații săi au efectuat trei călătorii misionare. Imperiul Roman a mărturisit o puternică influență a Evangheliei pe care Pavel a predicat-o în anii săi de slujire. Aceste trei călătorii misionare au sfârșit balamalele Imperiului Roman în timp ce Pavel a stabilit standardul crucii prin zona Mediteraneană. Creștinismul își începuse cucerirea sa mondială. La timpul morții lui Pavel (anul 68 d. Hr.) este destul de sigur faptul că Evanghelia s-a răspândit peste tot în toate părțile importante din est, sud și vest al Imperiului Roman.

Răspândirea creștinismului din cadrul primelor trei secole a fost fenomenală. Misionarii și-au găsit drum în est înspre Mesopotamia, Persia, Partia, și India; în sud spre Arabia. Aceasta l-a proiectat în Egiptul de Jos, în special în Alexandria; în estul provinciilor romane în Africa de Nord; în nord spre Gaul, aproape de Dunăre, și înspre provinciile romane din Germania.

Puțin se cunoaște despre misiunile din secolele doi și trei, însă în al patrulea secol, după convertirea lui Constantin, în 312, Imperiul Roman a devenit creștinizat nominal (doar cu numele). Biserica nu mai era acum persecutată, ci a devenit în multe cazuri persecutorul.

La câteva decade după ce biserica a ajuns la înțelegere cu statul în partea timpurie din secolul al patrulea, a apărut o nouă problemă. Din ultima parte a secolului al 4lea spre al 11lea, o mișcare de masă a popoarelor mongole și teutonice au invadat în și din Europa. Hoardele de huni (mongolii) s-au năpustit prin poarta umană dintre Marea Caspică și Urali în Europa. Teroarea a umplut popoarele germanice din nordul Europei și ei au invadat și s-au așezat în sudul Europei și în nordul Africii pentru a scăpa de invadatorii huni.

Cel puțin șapte dintre aceste popoare au trecut prin Europa:

1. vizigoții
2. vandalii

3. ostrogoții
4. lombarii
5. burgunzii
6. francii
7. anglii, saxonii, iutii

Ulfilas (311-381) a lucrat printre vizigoți, făcându-le un alfabet și traducând Biblia în limba lor.

Clovis (481-511) a fost regele francilor, s-a căsătorit cu o creștină – Clotilda. El a acceptat Creștinismul și și-a botezat întreaga armată. Ei au trimis misionari în Spania.

Patrick (389-493) a lucrat în Irlanda și a organizat Biserica Irlandeză, însă creștinii erau acolo înainte de venirea sa. El a fost numit „Apostolul Irlandei” și din vremea sa, Irlanda a devenit un centru de activitate misionară pentru continent în secolele ce au urmat.

Columba (521-597) „Apostolul Scoției” a organizat biserica scoțiană din Scotland, de pe insula Iona.

Grigore I (590-604) „Marele papă al Romei”, l-a trimis pe Augustin ca misionar în Anglia, și i-a câștigat pe oamenii din regiunea Kent. Augustin l-a botezat în 597 pe regele Ethelbert, și a construit Catedrala de la Canterbury, care după 13 secole, încă mai rămâne Biserica Mamă a Angliei.

Boniface Winfrid (672-755) „Apostolul către germani”, a lucrat în centrul Germaniei și în Bavaria și a organizat biserici, școli și mănăstiri.

Ansgar (801-865), un călugăr benedictin francez, a devenit „Apostolul Nordului”, și a dus Evanghelia în Danemarca, Suedia și mai apoi în Bremen. Creștinismul a câștigat victoria finală în Danemarca în timpul domniei lui Canute cel Mare (1014-1030). În Suedia primul rege creștin, Olaf Lapking, a fost botezat în 1007. Din țările scandinave, creștinismul s-a răspândit în Islanda, Finlanda și Groenlanda.

Cyryllus și Metodius. Acești doi frați au predicat Evanghelia în Moravia aproximativ în anul 860. o prințesă creștină a adus creștinismul în Boemia și de acolo acesta s-a răspândit în Polonia și Ungaria.

O prințesă pe nume Olga din Rusia, a acceptat creștinismul în anul 955 și l-a influențat pe nepotul ei Vladimir cel mare, „Clovis al Rusiei” să accepte creștinismul în anul 988 d. Hr.

O puternică barieră împotriva extinderii creștinismului în est a fost nașterea mohamedanismului, „Islamul”, care înseamnă „supunere față de Allah”. Islamul le-a furat grecilor marea vitalitate și le-a mușamalizat geniile sale. Progresul și expansiunea bisericii a fost complet arestat.

Misionarii primului mileniu al creștinismului erau călugări, care mergeau cu Evanghelia lui Isus Hristos în jurul lumii. Acești mergeau în grupuri. Atunci când Augustin a mers în Anglia, el avea cu el aproape 40 de călugări. Datorită dificultăților, doar șase dintre ei au reușit să ajungă în Anglia.

Era o practică a acelor zile să-l câștigi pe regele națiunilor pentru Creștinism, iar apoi întreaga națiunea ar fi fost „forțată” să accepte credința. Militarismul a fost folosit în cadrul misiunii creștine; sabia a fost folosită pentru a impune credința creștină asupra națiunilor cucerite.

Cruciadele (1095-1291) Acesta a fost cel mai mare efort expansionist al Bisericii; Biserica dorea să recâștige Tărâmul Sfânt din mâinile musulmanilor. Acesta nu a fost un efort misionar, ci o misiune militară pentru a extinde teritoriul creștin și nu de a-i câștiga pe musulmani pentru Hristos. Au fost în total șapte cruciate, și în obiectivele lor primordiale toate au fost un eșec. Cu toate acestea, au existat anumite beneficii în urma cruciadelor, Prin intermediul cruciadelor, Europa a fost introdusă culturii mult mai avansate din Orient. În acele zile, erau mai multe biblioteci în orașul Bagdad decât în întreaga Europă. S-a dezvoltat astfel comerțul dintre Europa și lumea arabă.

Biserica Romano-Catolică cu toate ordinele sale, se afla în situația ideală de a trimite misionari în toată lumea. Ei nu aveau nevoie de voluntari, toate ordinele (franciscanii, dominicanii, iezuiții, etc.) se supuneau autorității papei. Din timpul celui de-al 14lea secol până spre al 18lea, biserica Romano-Catolică a trimis misionari în Portugalia, Spania, China, Japonia, Filipine, India, Noua Lume, Africa, Coreea, America de Sud.

Reforma din cadrul secolului al 16lea nu a produs o puternică mișcare misionară așa cum s-ar fi așteptat unii. Reformatorii credeau în suveranitatea lui Dumnezeu de aducerea păgânilor la Sine. Mulți credeau că Marea Însărcinare a fost dată doar pentru cei doisprezece ucenici ai lui Isus. Existau alte eforturi timpurii nereușite: huguenoții în Brazilia, 1555; quakerii în China, 1661; apoi cu câțiva ani mai târziu, Von Weltz în Surinam, 1664.

Universitatea din Halle a devenit centrul educațional pentru pietism, și capul fundamental al mișcării misionare din secolul al 18lea. Din această universitate s-a ridicat prima misiune protestantă, Misiunea Daneză Halle. Trei oameni din această misiune demni de a fi menționați sunt: Bartholomew Ziegenbalg, Henry Plutschau, și Christian F. Schwatz. Ultimul a mers în India în 1750 și a lucrat acolo pentru patruzeci de ani. Misiunea daneză Halle a produs aproape șazeci de misionari, dar curând zelul și entuziasmul lor s-a stins și misiunea a fost închisă.

Dumnezeu însă nu a rămas fără ambasadori; frații moravieni au început „Misiunea Moraviană”, sau „Frații Uniți” (Unitas Fratrum). Această misiune a început în 1467, când urmașii persecutați ai lui John Huss s-au unit cu restul familiei Waldensian, formând astfel Frații Uniți. Sub conducerea lui Christian David ei au migrat din Moravia (Cehoslovacia de astăzi) în Saxonia, în 1722, unde au găsit refugiu lângă Dresden pe una din proprietățile lui Count Nicolaus von Zinzendorf.

Moravienii, sub conducerea lui Zinzendorf, au luat la inimă Marea Însărcinare și au pavat calea spre marea eră a misiunilor moderne. Prima lor misiune a fost către sclavii negrii de pe insula St. Thomas, în 1732, din Insulele Virgine. Groenlanda a fost următoarea în 1733, iar St. Croix în 1734. America de Nord 1734, Lapland și America de Sud, 1735, Africa de Sud, 1736, și Labrador 1771. În circa 30-40 de ani, mai mult de 260 de misionari moravieni au intrat în zece țări străine. Până în vremurile noastre, moravienii au trimis mai mult de 3.000 de misionari.

Toate familiile moraviene erau așteptate să facă următoarele lucruri:

1. Să-și ia familia cu ei

2. Să-și ia meseria și averea lor cu ei
3. Să se auto-susțină
4. Să trăiască o viață exemplară
5. Să evite orice implicare în politică

Zinzendorf a condus Misiunea Moraviană nu doar prin reguli, ci prin exemplu. El avea doar o singură pasiune, după cum a și spus, „Aceasta este El și doar El”. Ceea ce le lipsea moravienilor în cunoaștere ei o împlineau prin zel. Unul din misionarii lor când a fost întrebat dacă vrea să meargă în Labrador a răspuns, „Da, voi merge mâine, dacă are să îmi dea cineva o pereche de papuci!”

În timpul celui de-al 19lea secol, au fost începute circa 15 societăți misionare. Germania era prima care avea cinci, șase în Scandinavia, una în Paris, Franța, una în Basel, Elveția.

Odată cu convertirea lui John Wesley din 24 mai 1738, la o întâlnire de rugăciune de pe Strada Aldersgate, întregul curs al Creștinismului s-a schimbat. El a pavat drumul pentru mișcarea misionară modernă lansată de William Carey, „tatăl misiunilor moderne”.

Anterior lui William Carey, au existat trei Societăți Britanice timpurii:

1. Societatea pentru Propagarea Evangheliei în Noua Anglie, 1640. John Elliot a fost primul lor misionar.
2. Societatea de Promovare a Cunoștinței Creștine, 1698.
3. Societatea pentru Propagarea Evangheliei în Părțile Străine (SPG), 1701.

MARELE SECOL

WILLIAM CAREY, (1761-1834)

Născut în apropiere de Northampton, la vârsta de 14 ani el a fost ucenicul unui cizmar și a continuat în această meserie până la vârsta de 28 de ani. El a fost convertit la 18 ani și a părăsit biserica Angliei. La vârsta de 26 de ani a fost ordonat ca lucrător baptist. A învățat singur limbile greacă, latină, ebraică, italiană, franceză și olandeză. Interesul său în lucrarea misionară a crescut în urma citirii cărții „Călătoriile Căpitanului Cook”. Îi plăcea fiecare carte de geografie, și și-a făcut propria hartă a lumii. În 1792 Carey a publicat cartea sa de 87 de pagini, An Enquiry Into the Obligation of Christians to Use Means for the Conversion of the heathens [*O cercetare a obligației creștinilor de a folosi mijloacele pentru convertire a păgânilor*, n. tr.]. Unii cred că această carte ar trebui să fie în rangul celor Nouăzeci și Cinci de Teze ale lui Luther. În mai 1792, el a predicat din Isaia 54:2-3 despre să „Așteaptă lucruri mari de la Dumnezeu”. Curând după aceasta, s-a format „Misiunea Baptistă Particulară”, octombrie 1792. primii misionari ai acelei societăți au fost John Thomas și însăși William Carey. Nefiind lipsiți de obstacole și de dificultăți, în 19 noiembrie 1793, ei au ajuns cu siguranță în India. Prima biserică baptistă a fost stabilită de Carey în Malda, la sfârșitul lui 1795.

În decursul celor patruzeci de ani de slujire ai lui Carey și a colegilor lui, au fost înființate 26 de biserici, 126 de școli cu peste 10.000 de studenți. Carey a murit în 1834.

În Europa și America, datorită lucrării și a scrisorilor lui William Carey, au apărut următoarele societăți misionare:

1. Societatea Misionară din Londra, 1795
2. Societatea Misionară Scoțiană din Glasgow, 1796
3. Societatea Misionară Olandeză, 1797
4. Societatea Misionară a Bisericii, 1799
5. Societatea Biblică Britanică și Externă, 1804
6. Bordul American de Comisionari pentru Misiunile Străine, 1810
7. Uniunea Americană Misionară Baptistă, 1814
8. Societatea Biblică Americană, 1816

ADONIRAM JUDSON (1788-1850)

Născut în Massachusetts, la vârsta de 16 ani a intrat la Universitatea Brown, la 24 s-a căsătorit cu Ann (Nancy) Hasseltine, și curând după aceea (după 13 ani) ei au mers în India, ajungând în Calcutta la mijlocul lui iunie.

De îndată ce au ajuns în India, ei au fost botezați de William Ward de Serapmore. Ei au stat în India o scurtă perioadă de timp, au navigat spre Insulele Franței lângă coasta de est a Africii, și de acolo au mers în Burma, loc unde au lucrat pentru aproape patruzeci de ani.

Viața din Burma a fost dificilă, însă prin harul lui Dumnezeu, Adorniram și Nancy au putut introduce cu succes acolo credința în Dumnezeu cel viu. Nancy, împreună cu Maria, fiica lor, au murit acolo. Adorniram a lucrat ore în șir pentru a traduce Biblia în limba burmeză și a terminat-o cu bine. A doua sa soție, Sarah, a murit după 13 ani de căsătorie. El s-a recăsătorit, și după doar trei ani, Adorniram Judson a murit lăsând în urmă o lucrare pe care numai eternitatea o va evalua la valoarea sa deplină. La moartea sa, biserica baptistă din Burma număra peste 7.000 de membrii, slujită de 163 de misionari, pastori și alți asistenți. Deși Burma a fost fără misionari din 1966, Convenția Baptistă are 2.800 de biserici, întrecută doar de cea din India cu 3.900 de biserici. Judson a produs un dicționar masiv englez-burmez.

DAVID LIVINGSTONE (1813-1873)

Născut în Scoția, Livingstone a fost crescut într-o familie pioasă care mergea la biserică. El a studiat atât medicina cât și teologia, și în 1840 a navigat spre Africa. A ajuns acolo în 1841, iar în 1845 s-a căsătorit cu Mary Moffat, fiica familiei Moffat, misionari în Africa. Primii 15 ani ai lui Livingstone în Africa au fost ani de puțină recoltă spirituală, însă bogată în descoperiri geografice. Deși el a demisionat de la Societatea Misionară din Londra, până la moartea sa, el a susținut că este mai întâi un misionar iar apoi un explorator. El a fost ambele. A murit pe genunchii săi, și africanii i-au îngropat inima acolo, și i-au dus trupul la 1.500 de mile spre coastă pentru a fi trimis cu vaporul în Anglia.

HUDSON TAYLOR (1832-1905)

Hudson Taylor s-a născut în Anglia și avea misiunea în sângele său, infiltrată prin tatăl său. Ca tânăr el le spunea vizitatorilor familiei lui că va deveni un misionar, iar în mintea sa era China. În septembrie 1853 el a navigat spre China și a ajuns în Shanghai devreme în 1854. A trăit câteva luni și campusul Societății Misionare din Anglia, însă în ochii săi, el nu putea trăi printre alți misionari, ei trăiau în lux, așa că și-a cumpărat propria sa cocioabă. El a încercat să devină un chinez, și după ce a eșuat de câteva ori, a reușit în cele din urmă. S-a căsătorit cu Maria Dyer, în 20 ianuarie 1858. Maria fusese născută în China într-o familie de misionari și ea era femeia de care Taylor avea nevoie pentru a lustrui marginile aspre ale personalității sale, și pentru a-l ajuta să-și concentreze atenția și ambițiile. În 1860 familia Taylor a

ajuns în Anglia și în timpul șederii lor acolo, Hudson și-a terminat educația medicală, a revizuit Noul Testament Ningpo, și a organizat Misiunea Autohtonă Chineză, în 1865. În 1865 ei s-au reîntors în China, însă și-au lăsat marca în Anglia. Spurgeon spunea, „China, China, China sună acum în urechile noastre în acel fel special, specific, muzical, forțat, unic în care domnul Taylor îl rostește.” Această misiunea a fost o societate misionară unică, nendenominațională care făcea apel la clase de muncă. Taylor a dorit ca toate milioanele de chinezi să fie mântuiți și el știa că nu prea mulți lucrători creștini ordinați și învățați nu vor merge acolo, așa că el a căutat bărbați și femei dedicate în clasa muncitoare.

Maria a murit la 33 de ani în 1870 și în 1871 Hudson s-a căsătorit cu Jennie Faulding, o misionară singură care era o prietenă de familie apropiată cu familia Taylor încă de la venirea lor în China. Începând cu anul 1882, Misiunea Autohtonă Chineză a intrat în fiecare provincie, și în 1895 aceasta avea mai mult de 640 de misionari. În 1904 Jennie a murit, iar apoi în 1905 Hudson Taylor a murit și el în China. Misiunea Autohtonă Chineză (MAC) a devenit în 1914 cea mai mare societate misionară străină din lume, atingând vârful ei în anul 1934 cu 1.368 de misionari. În 1950, după revoluția comunistă din China, MAC, împreună cu alte societăți misionare, au fost expulzate din China. În 1964, misiunea și-a schimbat numele în Părtășia Misionară din Străinătate [*Overseas Missionary Fellowship*].

XIX. MISIUNI MODERNE

Trei mișcări misionare au ajuns la realizare în cel de-al 20lea secol: a) mișcarea misionară a credinței; b) mișcarea colegiilor biblice; și c) mișcarea studenților voluntari.

A. Mișcarea Misionară a Credinței. Această mișcare își are originea în MAC a lui Hudson Taylor din 1865. Misionarii din această mișcare depindeau de Domnul în a le purta de grijă nevoilor lor; ei nu aveau un venit garantat. Ei nu intră în împrumuturi și nici nu solicită fonduri. Misiunile credinței au rezistat de-a lungul anilor și ele sunt printre cele mai mari din lume.

1. Traducătorii Bibliei de la Wycliffe [Wycliffe Bible Translators] are 4.750 de membrii
2. Campus Crusade for Christ International are peste 10.000 de membrii, lucrând în 150 de țări
3. Misiunea către Triburile Noi [The New Tribes Mission] are 1.600 de membrii

Mișcarea de misiune a credinței a fost foarte inovatoare. Ei au introdus radioul, aviația, cursurile de corespondență biblică, citirea evangheliilor, casete, evangelismul de saturare și educația teologică prin extensie.

- A.B. Simpson cu The Christian and Mission Alliance [Alianța Misionară Creștină]
- Rowland Bingham cu The Sudan Interior Mission [Misiunea din Interiorul Sudanului]
- Peter Cameroun Scott cu The African Inland Mission [Misiunea Autohtonă Africană]
- C. I. Scofield cu The Central American Mission [Misiunea America Centrală]
- Joe Moreno cu The New tribes Mission [Misiunea către Noile Triburi]
- Pete Fleming cu Operation Auca [Operațiunea Auca]

B. Mișcarea Colegiilor Biblice a început în anii 1880. Școlile biblice accentuau încă de la început nevoia de misionari creștini și de evangelism. Colegiile biblice au oferit cea mai mare parte a personalului „misiunilor credinței”. Institutul Biblic Moody a produs un număr remarcabil de misionari.

C. Mișcarea Studenților Voluntari a început tot în anii 1880. Sloganul acestei mișcări a fost evangelizarea lumii din această generație. Această mișcare a fost utilă în trimiterea a 20.500 de studenți în câmpul de misiune străină, majoritatea dintre ei fiind din America de Nord.

InterVarsity este în prezent continuarea Mișcării Studenților Voluntari.

Ca fenomen al secolului al 20-lea, comunismul a distrus biserici după biserici peste tot în lume. Primul lucru pe care l-au făcut comuniștii a fost să-i expulzeze pe misionari, iar apoi aceștia au atacat bisericile locale.

S-au dezvoltat noi strategii pentru a penetra biserica din spatele „Cortinei de Fier”, precum și din toate celelalte țări comuniste din jurul lumii. „Evangelismul Subteran”, „Uși Deschise”, „Ușa Speranței”, „Isus pentru Lumea Comunistă”, sunt doar câteva nume de societăți misionare formate pentru a lucra în cadrul țărilor aflate sub comunism.

Toate aceste misiuni aveau următoarele lucruri în planurile lor:

1. Biblii pentru toate țările comuniste
2. Cărți teologice, tractate evangelistice, cărți de creștere spirituală pentru țările comuniste
3. Echipament tehnic pentru credincioșii din aceste țări comuniste (de tipografie, copiatoare, diferite aparate foto/video, etc.)
4. Ajutor practic, hrană, îmbrăcăminte, bani
5. B. E. E. (Educație Biblică prin Extensie)
6. Oferirea de oportunități evangheliștilor de a vizita aceste țări
7. Oferirea oportunității pentru lideri laici și păstori să viziteze școlile din vest

Spre sfârșitul secolului 20, când comunismul a căzut ca un bloc în multe părți ale lumii, societățile misionare dezvoltă noi strategii pentru a putea lucra sub noile condiții. S-au făcut masive distribuții de biblii în țările fost comuniste, echipamente de radio și TV pentru bisericile de acolo, Școli Biblice, Tabere Creștine, Evangelizare în Masă.

XX. MISIUNEA ÎN AMERICA

Primi misionari care aveau să vină în America au fost Romano-catolicii, în cadrul secolelor al 16-lea și al 17-lea.

1. John Elliot
2. Familia Mayhew
3. David Brainerd
4. Eleazar Wheelock
5. David Zeisberge
6. Isaac McCoy
7. Marcus și Narcissa Whitman

XXI. EUROPA DE EST – UN NOU TEREN

Din momentul Revoluției Ruse din 1917, societățile misionare au dezvoltat strategii referitoare la cum să penetreze zidul ateist care a fost creat de comunism. La scurt timp după cel de-al 2lea Război Mondial, Polonia, Germania de est, România, Ungaria, Bulgaria, Iugoslavia, Cehoslovacia și Albania au ajuns sub dominația comunistă. În mod oficial, aceste țări nu acceptau nici un misionar, însă existau „călătorii” misionare în majoritatea dintre aceste țări despre care poate spune oricine.

„Învățătorii”, „oamenii de afaceri”, „cercetătorii”, „turiștii” și multe alte nume și profesii au fost folosite pentru deghizarea misionarilor care și-au asumat riscul și au vizitat țările comuniste. Albania și Iugoslavia s-au despărțit de Moscova și au mers pe calea lor separată, Albania spre completa eliminare a oricărei religii, Iugoslavia spre un fel de tolerare a tuturor tipurilor de grupări religioase, cu multe restricții. Toate celelalte țări au preluat exemplul Moscovei și au menținut „o bună față”. Ei au încercat din greu să „omorie” biserica reală și să permită un număr bun de biserici moarte ca să fie un show pentru Vest. Însă persecuția nu a produs rezultatul pe care și l-au dorit comuniștii; în schimbul eliminării, aceștia au dezvoltat determinarea, determinarea din creștini nu doar de a supraviețui, ci să și câștige pentru Hristos țările lor. Mulți eroi anonimi își vor spune povestirile lor în cer despre suferințele și persecuțiile din timpul a aproape jumătate de secol de comunism din majoritatea acestor țări.

Vara lui 1989 a fost martora căderii comunismului în multe țări din cadrul Blocului European de Est. Ungaria, Polonia, Germania de Est, Cehoslovacia și România și-au început noul drum spre libertate. Primul lucru care a fost oferit a fost libertatea religioasă. S-au câștigat și libertăți politice în unele din acestea. Situația economică a acestor țări este într-o formă foarte rea. Biserica are de a face cu noi provocări. Persecuția era grea, însă în multe cazuri libertatea este și mai grea. Democrația nu este ceva ușor de mânuit, iar oamenii din aceste țări nu știu cum să se ocupe de ea. Pe lângă însăși „libertate” acești credincioși trebuie să confrunte și materialismul, învățăturile false, divergența, curățarea de naționalism / de grupuri etnice.

Comunismul a învățat materialismul și acesta este una din doctrinele lui de bază. Aceasta nu este ceea ce confruntă și țările Est. Materialismul cu care au ei de a face este ceea ce a spus Isus în Predica Sa de pe Munte (Matei 6:19-21). Ei au fost frustrați pentru așa de mulți ani, iar acum, odată ce pot avea lucrurile aceste lumi, se pare că mulți dintre ei pierd din vedere prioritățile corecte.

Comunismul a restricționat infiltrarea a multe culte, însă acum, Martorii lui Iehova, Mormonii și alții invadează fostele țări comuniste. Bisericile naționale nu sunt pregătite să se lupte cu acești dușmani. Ei nu cunosc aceste învățături, nu sunt cărți care să explice cine sunt acei Mormoni, sau care ar fi numele lor. O producție masivă de literatură creștină este necesară pentru aceste țări. Este nevoie de biblii în numere mari, literatură pentru copii, cărți despre căsnicie și viața de familie, etc. Misionarii pe termen scurt sunt cei mai buni pentru acele țări. Pentru așa de mulți ani nu au existat „misionari” în aceste țări, și va mai trece ceva vreme până ce aceștia se vor obișnui cu misionarii pe termen lung. Este nevoie de pastori, evangheliști și până la evanghelizări personale pentru a ajuta creștinii din aceste țări.

Limba engleză este un mare bun; o mulțime de oameni din aceste țări vor să învețe limba engleză și creștinii pot învăța nu numai engleza, ci o engleză creștină.

Un pericol este evitarea moștenirii acelor credincioși și începerea mai apoi a „învățării”, fără o „ascultare” în prealabil a expertizei lor.

Mari oportunități sunt deschise acum în Europa de Est, oportunități care sunt apucate de mormoni și de alții ca ei. Nimeni nu știe dacă „Glasnost”-ul va supraviețui sau nu, tot ceea ce știm este că ușile sunt deschise acum pentru aducerea Evangheliei care să înlocuiască vidul creat de comuniști. Suntem noi gata să facem aceasta?

O problemă spinoasă din Europa de acum sunt războaiele etnice. Misionarii trebuie să fie atenți să nu se implice în nici o dispută, ci să promoveze dragostea lui Hristos pentru întreaga omenire.

XXII. ÎNȚELEGEREA LUMII DIN JURUL NOSTRU

Noi trăim într-o lume care se schimbă rapid. Configurația lumii se schimbă aproape zilnic. Din Siberia în Africa de Sud, din China în Canada, țările lumii sunt într-o harababură. Yasser Arrafat în Casa Albă, Terry Adams de la IRA stand la masă cu Clinton, Yeltsin în Kremlin, și Gorbaciov în San Francisco, Mandela președinte al Africii de Sud!

Creștinii trebuie să înțeleagă lumea din jurul lor, și mai mult decât atât, ei trebuie să ducă Evanghelia în această lume schimbătoare. Domnul Isus Hristos, în rugăciunea Sa din Ioan 17, i-a cerut Tatălui să-i țină în siguranță pe credincioși în siguranță în lume și să nu-i ia din lume. El ne vrea în lume, și el ne vrea să fim lumina și sarea lumii acesteia.

Europa creștină și America creștină sunt doar niște fraze goale. Nici una nu este mai creștină decât Africa. Anglia obișnuia să trimită misionari pretutindeni în lume, iar astăzi se trimit misionari în Anglia. America trimite misionari pretutindeni în lume, însă America are nevoie de misionari. Cele mai mari orașe metropolitane din America sunt într-o nevoie disperată de misionari. Lumea s-a schimbat, însă nu s-a schimbat în mai bine, ci în mai rău. Și datorită acestui fapt, biserica creștină nu trebuie să „presupună” că majoritatea oamenilor știu de Dumnezeu. Opusul este adevărat, majoritatea oamenilor din lumea noastră nu știu mai nimic sau prea puțin despre Dumnezeu. Păgânii din trecut măcar nu pretindeau că sunt creștini, însă „păgânii” din lumea noastră revendică Creștinismul ca propria lor religie, însă ei nu știu ce înseamnă să fi un creștin. Nu ar trebui să trecem cu privirea faptul că aceia care trăiesc în America sau din Europa ar ști despre credința creștină, pentru că ei nu știu.

Doar în America, din aproape 1.500 de grupări religioase, 600 sunt necreștine. Anglia care a trimis mai mulți misionari decât întreaga Europa, și care a avut o puternică populație creștină, în vremurile recente avea mai multe moschee musulmane decât oricare altă țară din Europa. Un mic procentaj al populației Europei revendică vreun tip de creștinism.

Misionarul modern trebuie să știe cu ce are de a face în lumea noastră. Pavel a fost șocat când a vizitat Atena (Faptele Apostolilor 17). Ce-ar fi fost dacă venea la Las Vegas, în San Francisco, la Paris, Budapesta, Moscova, București, Londra, Detroit?

XXIII. DUMNEZEI STRĂINI PE GAZONUL AMERICAN

De la sosirea pelerinilor în Lumea Nouă, în 1620, multe lucruri s-au schimbat. Creștinii sunt doar un alt grup religios al Statelor Unite. În ratele curente de creștere, Islamul va întrece Iudaismul în calitate de a doua cea mai mare credință religioasă din Statele Unite din anul 2000, la cinci ani de acum [data când a fost scrisă acest curs, n. tr.]. TM (meditația transcendentă), cea mai populară derivare a Hinduismului, are în principiu centre în fiecare oraș major al Americii. Peste 600.000 de americani au plătit taxa pentru pregătire spre meditație.

Religiile lumii, hindușii, budiștii și musulmanii au temple și moschei în majoritatea orașelor americane, și numărul lor crește. Însă există mai multe religii decât ne gândim noi. Mormonii și Martorii lui Iehova cresc și ei.

HINDUISMUL

Istoric

Substratul Hinduismului a fost regiunea văii Indus din nord-vestul Indiei, o mare parte din ceea ce astăzi este modernul Pakistan. Acesta își avea centrul în două orașe principale, Mohenjo-Daro și Harapa. În jurul anului 2000 î. Hr., religia a fost caracterizată de baia cultică, de ritualul de puritate și de interesele cultice în fertilitate.

Prin 1500 î. Hr., o rasă numită Aryans a cucerit civilizația Văii Indus și a stabilit Vedismul. Trăsăturile principale erau scrierile numite Vedas și Samhitas. Vedas a pus principiile fundamentale ale Hinduismului. Acesta a oferit un principiu de organizare socială care a devenit în cele din urmă sistemul de caste, era extrem de politeist, și acorda o atenție detaliată ritualului de purificare al zeilor.

În anul 500 î. Hr., scrierile Upanișadelor au demitologizat, la o anumită extindere, politeismul Vedic și a ordonat zeii sub un singur principiu, care era caracterizat de o interiorizare și universalizare a înțeleșului sacrificiului.

În anul 500 d. Hr., Hinduismul clasic a stabilit doctrinele principale ale Hinduismului modern și a făcut distincția dintre Scruti și Smrti.

În 1700 d. Hr., a apărut Hinduismul reformat, când presiunea naționalismului și a contemporanului a confruntat crezurile antice ale Hinduismului. Câțiva scriitori hinduși au început să încerce modernizarea crezurilor antice fără respingerea în totalitate a învățăturilor lui Vedas.

Doctrinile și practicile Hinduismului

Brahman singurul principiu universal al adevărului. Nu există nici o distincție între Creator și cei creați, sau între Dumnezeu și umanitate. Realitatea este una; cu toții suntem parte a lui Dumnezeu; mântuirea constă în recunoașterea faptului.

Dharma toată existența operează conform unui principiu de lege (dharma). A trăi o viață plină de succes înseamnă a deveni acordat la dharma cuiva și apoi să o trăiești cu credincioșie.

Samsara este realitatea așa cum o cunoaștem, incluzând binele și răul, dreptul și greșitul. Trebuie să știm cum să identificăm binele și să eliminăm răul.

Karma este legea implacabilă a binelui și răului. Trăirea cu succes înseamnă a face binele ce adaugă o karma bună și eliminarea răului, astfel scăzând karma rea. Faptele bune și rele pot afecta tipul vieții în care este născut cineva în viața următoare.

Moksha înseamnă mântuire, care în termenii lor înseamnă eliberarea de această viață lumească (samsara) și identificarea totală cu Brahman.

Bhakti este devoțiunea hindusă față de unul din mulții zei, zei care sunt o manifestare particulară a lui Brahman.

Cele patru ținte definesc stilul de viață hindus al tuturor oamenilor și al femeilor care încearcă să trăiască. Aceste ținte sunt: fericirea materială, iubirea și a fi iubit, îndeplinirea sarcinilor, și munca pentru realizarea eliberării.

Castele Hinduismului: preotul, luptătorul sau liderul, lucrătorul sau negustorul, și slujitorul. Ei mai au și al cincilea grup de oameni, proscrisii.

Cele patru stadii de viață:

- student, se realizează pregătirea
- gospodar, poartă de grijă familiei
- locuitor în pădure, părăsește familia, caută înțelepciunea
- renunțator, înțelepciunea este realizată la un anumit nivel, se renunță la toate bunurile materiale.

Șase filozofii explică felul cum este obținută eliberarea:

Estimările recente a numărului hindușilor din lume a fost de aproximativ 650 de milioane. Majoritatea dintre ei sunt în India (80% din 700 de milioane de indieni), însă se răspândesc și în America. Iată câteva dintre aceste organizații în SUA:

Vedanta Society
Self-Realization Fellowship
The International Society for Krishna Consciousness (Hare Krishna)
Transcendental Meditation (TM)
Divine Light Mission

Crezuri generale ale Hinduismului

Informații de fundal:

Fiind singurul printre religiile majore, Hinduismul (sau Brahmanismul) nu are nici un fondator și nici o colecție autoritară de scrieri sacre așa cum este Biblia creștinilor sau Coranul musulmanilor. În schimb, crezurile hinduse au apărut în urma fuziunii a două culturi atunci când oamenii Aryan din Asia centrală s-au stabilit în India în jurul anului 2000 î. Hr., printre locuitorii originali ai subcontinentului. Ei au fost cunoscuți sub numele de indo-aryani sau indo-europeni. Hinduismul s-a dezvoltat gradat în decursul a mii de ani. Multe culturi, rase și religii au ajutat la modelarea acestuia.

Aryanii erau oameni care se ocupau cu păstoritul și cu agricultura și aceștia aveau o organizare militară eficientă. Ei au cucerit treptat pe locuitorii timpurii din Valea Indus și și-au dezvoltat propriile lor civilizații. Limba indo-aryanilor era Sanskrit, care este una dintre cele mai vechi din cadrul familiei limbilor europene. Termenul de hindus a venit din cuvântul Sanskrit, *sindu*, care înseamnă *râu*. Aceasta este referința la Indus, cel mai puternic râu din subcontinentul Indian. Astăzi aproape 400 de milioane de oameni aderă la Hinduism și religia aceasta deține loialitatea a 85% din India. Deși majoritatea hindușilor locuiesc în India, literatura și filozofia hindusă au influențat oamenii din întreaga lume.

Scrierile sacre ale Hinduismului:

Hinduismul nu are nici o carte singură care să slujească ca sursă a doctrinelor sale. Religia are multe scrieri hinduse care au contribuit la crezurile sale fundamentale. Cele mai vechi texte hinduse care au supraviețuit sunt Vedas. Acestea au fost scrise în Sanskrit și sunt o colecție largă de imnuri aryane; ele datează din 1500 î. Hr., cu secole înainte de ridicarea marilor religii ale lumii. În cadrul acestor scrieri există secțiuni care conțin rugăciuni și imnuri, discuții despre ritualuri și teologie și lucrări de filozofie scrise în formă de dialog.

Puranas sunt povestiri în versete lungi care conțin multe mituri importante despre zeii și zeițele hinduse iar acestea sunt despre viețile marilor eroi hinduși. Ele mai descriu crezurile hinduse despre cum a început lumea și de felul cu aceasta se sfârșește în mod periodic în renaștere. Manu Smriti (Codul lui Manu), este o sursă fundamentală a religiei hinduse și a legii sociale. Partea a acestei lucrări explică baza sistemului de caste.

Adăugate mai târziu au fost și scrierile din cadrul secolului al 4lea î. Hr., cum sunt poemul epic Mahabharata. O porțiune foarte cunoscută a acestei lucrări epice este Bhafavadgita, sau Cântecul Domnului. Această lucrare filozofică discută înțelesul și natura existenței. Textele scrise după anul 800 î. Hr., au fost cele aproape o sută de tratate intitulate Upanishadele; ele tratau întrebările filozofice și mistice cum ar fi natura realității și a conștiinței.

Crezuri despre Dumnezeu:

Hinduismul nu este monoteist, adică să creadă într-un singur Dumnezeu infinit, veșnic și personal; mai degrabă Hinduismul este politeist. Hindușii cred sau se închină la o mulțime de zeități distincte și separate. Cei aproximativ 400 de milioane de adepți ai săi se închină la un total mai mare de 330 de milioane de zei și zeițe. Vitele nu sunt valorificate doar ca sursă de lapte ci suntenerate ca fiind simboluri vii ale zeiței

pământești. Alte animale importante privite ori ca incarnări ori ca mesageri a diferiți zei sunt măgarul, șarpele, elefantul, calul, bivolul, câinele și șoarecele. Anumite păsări sunt de asemeneaenerate de hinduși.

Brahman (spiritul universal) a fost odată zeul suprem în crezul hindus. De obicei el este descris ca o ființă impersonală care este complet deasupra întregii creații și implicat în viața pământului. Din secolul al 7lea d. Hr., această zeitate păgână a fost înlocuită ca fiind un centru al închinării. Majoritate marilor temple hinduse sunt devotate acum la doar una din trei: zeul creației numit Brahma, zeul conservării numit Vishnu, și zeul distrugerii numit Shiva.

Soția lui Shiva este o zeiță cu multe brațe. Atunci când era venerată ca temuta zeiță a distrugerii, ea este cunoscută sub numele de Durga sau Kali. Atunci când era venerată în calitatea de zeiță preaiubită a maternității, ea este cunoscută sub numele de Parvati sau Ulma. Pentru mulți hinduși, aceste naturi în contrast ale zeiței reprezintă felul în care timpul și materia se mișcă în mod constant de la naștere la moarte și de la creație la distrugere.

O figură de bronz din secolul al 11lea o arată pe Shiva dansând într-un cerc de flăcări. Cercul simbolizează ciclul veșnic al creației, distrugerea și renașterea. Vishnu, ca și ceilalți zei și zeițe hinduse, a avut numeroase reîncarnări sau avatari. Într-o scriere din 1870 Vishnu apare ca zeul Rama și Krishna. Vishnu se apleacă peste un șarpe care reprezintă eternitatea.

Se crede că Vishnu se reîncarnează pe sine de multe ori în decursul istoriei pentru a putea aduce mesajul de mântuire oamenilor. Printre acestea se includ Rama, un rege binevoitor, și Krishna, o figură impetuoasă, violentă și erotică. Zeii sune uneori amoral; libertatea lor de la reținerile necesare oamenilor este adesea sărbătorită, iar aceștia sunt reprezentați în imagini sexuale.

Crezuri despre om și univers:

Conform Hinduismului, primul mare zeu, Brahma, a creat toate formele de viață și toți ceilalți zei. Divinitatea supremă, invizibilă este numită Brahman. Hindușii cred că toate ființele vii împărtășesc ceva din esența divină a lui Brahman. De fapt, universul material nu este văzut ca fiind creația unui Dumnezeu personal ci mai degrabă un fel de emanări inconștiente din esența divină. Astfel lumea este fără de început și probabil și fără de sfârșit precum și ireală. Lumea este o iluzie pentru că adevărata realitate este Brahman.

Hindușii cred că universul este în mod continuu distrus și recreat în decursul a perioade de aproape 4 miliarde de ani. Lumea este văzută ca o mare serie de cicluri repetate, fiecare dintre aceste fiind o copie apropiată a celui anterior. Ţelul Hinduismului, din vremurile antice și până în prezent, a fost uniunea sufletului individual cu așa numita esență divină a universului. Conform Bhagavadgita, o persoană poate atinge uniunea cu spiritul universal în trei feluri: prin fapte bune, prin devoțiune și prin înțelepciune divină.

Hindușii sunt învățați să joace o parte din universul gigantic, iluzoriu și monoton. Se presupune că fiecare suflet uman este fără de început și că a trecut printr-o serie de reîncarnări. Problema suferinței și a răului este tratată în Hinduism prin doctrina reîncarnării. Toată suferința din prezent se crede că este meritată din moment ce o

persoană plătește pentru toate faptele rele acumulate făcute în viețile trecute. Tot răul prezent se presupune că va fi răsplătit cu exactitate în formă de suferință în viețile viitoare. În consecință, Hinduismul tradițional nu a acordat prea mare atenție la ușurarea suferinței oamenilor.

Crezuri despre mântuire și viața de apoi:

În inima colecției hinduse de scrieri sacre este conceputul reîncarnării. Acest crez este baza filozofică atât pentru accentul hindus pus pe lipsa violenței cât și pentru sistemul de caste care încă mai invadează societatea modernă indiană. Conform conceptului de reîncarnare, sufletele la toate creaturile vii sunt reînscute în trupuri noi după moarte.

Karma este forța generată de acțiunile unei persoane. Despre aceasta se crede că perpetuează transmigratia sufletului la moarte dintr-un trup sau ființă în alta. În consecințele sale etice, karma se crede că determină destinul unei persoane în următoarea sa existență. Orice vom face în această viață va avea consecințe morale în viața viitoare. O castă este una dintre clasele sociale ereditare din hinduism care restricționează ocuparea membrilor ei și a asocierilor lor cu alți membrii ale altor caste.

Oamenii care se comportă virtuos în viață sunt reînscuți în caste sociale mai înalte. Oamenii a căror acțiuni (sau karma) sunt rele, se reîntorc în oamenii din castele de mai jos sau chiar în animale. Eliberarea din acest ciclu nesfârșit al morții și al renașterii este posibil doar prin disciplina spirituală dificilă. Una din aceste discipline este tehnica controlului fizic și meditația cunoscută sub numele de *yoga* (sau uniune). Se presupune că aceasta ajută la eliberarea sufletului de la depinderea de trup așa încât sufletul să se poată uni cu Brahman sau cu spiritul universal.

După ce trec prin numeroase cicluri de viață și moarte, aceia care își îmbunătățesc în mod constant natura lor morală se apropie de natura divină. Cel mai înalt act moral este serviciul neegoist care va duce sufletul cuiva la starea finală de eliberare (sau moksha) din cadrul ciclului de viață și moarte. Odată eliberat din acest ciclu, sufletul poate realiza uniunea cu spiritul universal. Toată personalitatea este dizolvată în abisul neimaginabil al lui Brahman.

Un alt fel de uniune cu esența divină este prin achiziția înțelepciunii divine. Conform Hinduismului, viața cuiva este împărțită în patru stagii: student, gospodar, pustnic și cerșetor. Conform acestui model, primul stadiu de viață este devotat studierii și disciplinei sub călăuzirea unui învățător. Apoi se așteaptă ca persoana să se căsătorească și să-și îndeplinească datoria față de familie și comunitate. După eliberarea de obligațiile cuiva față de lume, acesta se poate retrage într-un loc tăcut din țară și să mediteze la viața spiritului. În cele din urmă, în al patrulea stadiu, persoana renunță la legăturile sale cu familia și comunitatea și rătăcește din loc în loc, devotându-se pe sine însuși căutării înțelepciunii divine.

Hindușii nu cred că înțelepciunea divină poate fi obținută prin citirea cărților. În schimb, persoana trebuie să-și controleze pasiuni, să-și purifice trupul și mintea și să mediteze la înțelesul vieții. Doar atunci ar putea experimenta așa numita învățătură a înțelepciunii divine: că eul adevărat al cuiva nu este limitat de lume sau de trup și minte sau de viață și moarte. Majoritatea hindușilor consideră că ei au multe încarnări înaintea lor înainte ca ei să găsească salvarea. Mântuirea nu este definită ca o eliberare de judecata divină, ci mai degrabă aceasta înseamnă scăparea de la ciclul

nesfârșit de naștere, moarte și renaștere; aceasta înseamnă a deveni unit cu spiritul universal.

Crezuri despre lucrurile morale:

Accentul hindus referitor la întreaga viață iese direct din crezul că fiecare creatură, incluzând insectele, conține un suflet nemuritor care lucrează spre propriul său destin sacru. Din acest motiv hindușii se închină la vaci și mulți dintre ei sunt chiar vegetarieni. Din această cauză politica de rezistență non-violentă a lui Mahatma Gandhi față de dominația britanică din ani 1930 și 1940 a avut un apel așa de puternic. Secta hindusă a Jainismului își are originea în secolul al 6lea î. Hr., și învață că eliberarea sufletului vine prin cunoașterea dreaptă, credința dreaptă și comportamentul drept. Jainismul duce non-violența chiar mai departe decât alte grupări. Un călugăr jain își mătură calea în timp ce merge cu intenția de a nu răni nici măcar vreo insectă.

Același crez în reîncarnare ajută la explicarea rezistenței ținute de sistemul de caste. Acesta rămâne real în ciuda interzicerii prin lege a discriminării împotriva grupărilor celor mai mari și celei mai de jos (harijanii sau proscrisii). Crezul în reîncarnare îi duce pe hinduși să-și imagineze că oamenii sunt născuți în casta pe care o merită ca rezultat al comportamentului lor din viețile trecute. De exemplu, dacă un om fură, sufletul lui este păgubit așa încât el se va naște cu o natură de hoț în viața următoare.

Cele trei caste importante sunt: casta preot-învățător cunoscută sub numele de Brahmani; casta luptător-conducător cunoscută sub numele de Kshatras; și casta artizan-cultivator cunoscută sub numele de Vaisvas. A patra castă este Sudras sau iobagii. Sub aceste patru caste există un grup care nu aparține nici unei caste. Membrii săi sunt priviți ca necurați și sunt numiți cei de neatins. În decursul timpului multe subcaste s-au dezvoltat, numărând astăzi în jur de peste 3.000.

Fiecare castă sau subcastă are propriile sale legi pentru a governa fiecare aspect important al vieților membrilor individuali. Calitatea de membru a unui hindus din casta sa este stabilită de naștere. De la prima suflare de viață el este pregătit să se supună fiecărei reguli din casta sa referitoare până acolo la cât poate trăi, ce ocupație să urmeze și cu cine se poate sau nu căsători.

Un hindus devotat în sensul tradițional este unul care își conduce întreaga sa viață într-o strictă concordanță cu regulile și regulamentele castei sale. Făcând așa se crede că el urmează ordinea cosmică eternă. Divizarea societății în așa de multe caste și subcaste, precum și în așa de numeroase grupări religioase, a făcut o parte dificilă pentru ca India să poată dezvolta unitatea politică în decursul întregii sale istorii.

Crezuri despre închinare:

În Hinduism actele de devoțiune sunt la fel de importante ca faptele bune. Anumite porțiuni ale scrierilor sacre hinduse sunt memorate și cântate, povestirile venerabile sunt manifestate în piese și cântece, și se fac rugăciuni la zei într-o manieră extaziată. Oamenii sfinți sunt foarte venerați. Prin slujirea lor hindușii speră că o parte a sfințeniei lor se va desprinde și-i va ajuta la mântuire.

Fiecare hindus este încurajat să-și aleagă propriul său zeu patron și se închină la chipul acestuia zilnic, aducându-i tribut de flori și tămâie. Fiecare zeu din Hinduism

(de exemplu Brahma, Shiva și Vishnu) li se aduce închinare sub multe nume diferite. Atât Shiva cât și Vishnu, de exemplu, se crede că au o mie de nume fiecare. Aceasta înseamnă că urmașii lor sunt divizați în multe sub-secte, fiecare închinându-se la zeul său cu un nume diferit. Fiecare cămin de hinduși are un altar devotat zeului favorit al familiei; totuși, ceremoniile religioase majore au loc de obicei într-unul din temple.

Majoritatea templelor hinduse au câteva altare acoperite legate de curți deschise și decorate cu figuri detaliate din lemn pictate, din ghips și piatră. Hindușii tratează imaginile zugrăvite de altare ca fiind ființe umane vii. În fiecare zi, spre exemplu, preoții spală și îmbracă imaginile și le aduc mâncare. Hindușii nu consideră acest obicei o închinare la idoli. Ei cred că divinitățile sunt de fapt prezente în imagini. Un mare templu hindus există în Khajuraho, un oraș la aproape 300 de mile sud de capitala Indiei, New Delhi. Acest templu are cupole etajate tipice arhitecturii hinduse. Acesta mai conține și un număr imens de sculpturi în piatră a zeilor fertilității precum și oameni făcând dragoste.

Mii de pelerini sunt atrași la festivalurile și ceremoniile anuale care comemorează evenimentele din viețile zeilor hinduși. Pelerinii vin să se închine, să se roage pentru asistență și să se bucure de parada evenimentului. Printre cele trei mari râuri vizitate de pelerini, cel mai important este Gange. Închinătorii vin de pretutindeni din India la Râul Gange pentru a face băi ceremoniale. Ei cred că oricine moare la malurile sale, sau a căror cenușă este aruncată în râu, va fi eliberat de ciclul de viață și moarte. Forma cea mai înaltă de devoțiune în Hinduism, totuși, nu este închinarea exterioară ci dragostea auto-uitarea zeității.

Hindușii se închină atât la oameni vii cât și la morți în calitate de sfinți. Unii sfinți pot fi yoghini (adică cei care practică yoga), iar alții pot fi guru (adică învățători spirituali). Hinduismul are mulți sfinți locali și regionali, mai degrabă decât sfinți oficiali pentru toți urmașii săi. Un sat hindus, trib sau ordine religioasă își poate ridica eroii sau protectorii săi la nivelul de sfânt. Mulți călugări ci călugărițe hinduși s-au alăturat vreunui ordin religios sub conducerea unui sfânt.

Sumar și semnificație

Cât de mare este întunericul spiritual în care invadează Hinduismul! Cel mai mare scop pentru un hindus este să scape de ciclul monoton și nesfârșit de naștere/moarte și să devină unit cu spiritul universal. Pentru hindus unirea personalității individuale cu Brahman este cel mai mare țel. Superstiția și ignoranța spirituală pătrunde în fiecare aspect al gândirii și vieții hinduse.

Hindușii trebuie să învețe de existența unui singur Dumnezeu care a creat lumea și care este în mod intim implicat în aceasta. Ei au nevoie să știe că universul și umanitatea sunt distincte față de Dumnezeu și nu emanări din Sine. Hindușilor trebuie să li se spună că mântuirea nu este prim faptă să că nici o persoană nu poate plăti pentru păcatele sale vreodată. Nu există nici un ciclu de naștere/moarte sau de răsplătire în această viață pentru presupusele fapte rele făcute în viața trecută.

Pentru hinduși mântuirea trebuie redefinită pentru a însemna scăparea de mânia lui Dumnezeu și iertarea păcatelor prin credința în Isus Hristos. Mântuitorul nu este o altă reîncarnare sau un avatar al lui Vishnu. El este Domnul suveran care a murit pe cruce în spațiul, timpul și istoria reală. El este jertfa înlocuitoare pentru păcatele noastre.

Doar prin credința în El se obține adevărata eliberarea. Doar EL ne poate călăuzi pe adevărata cale a neprihănității și a purității. Doar El ne poate face să trăim într-o manieră care este plăcută Tatălui.

Conceptul trinitar pentru existența lui Dumnezeu sprijinit în cadrul Creștinismului nu trebuie să fie egalat cu băjbâielile politeiste descoperite în Hinduism. Venerarea idolilor și a sfinților trebuie să fi înlocuită cu închinarea la unicul Dumnezeu adevărat. Cât este de trist faptul că hindușii încearcă să câștige meritul etern prin a se pune pe ei înșiși în contact cu presupusele obiecte și persoane sfinte. Ei trebuie să știe că doar prin favoarea nemeritată a lui Dumnezeu este o persoană mântuită și făcută cetățean al împărăției Sale. Doar veșnicul Domnul Dumnezeu îi poate elibera pe hinduși din adâncul și imensul întuneric spiritual care îi invadează!

BUDISMUL

Istoric

Fondatorul Budismului este Buddha Gautama, care a trăit în nord-vestul Indiei între anii 563-483 î. Hr. După moartea lui Buddha, pentru aproape 200 de ani, 483-270 î. Hr., învățătura budistă a fost standardizată.

270-100 î. Hr., vârsta lui Asoka este numită după prima figură politică care avea să adopte budismul. Asoka a fost un rege indian, care nu numai ca a adoptat budismul, ci a și încurajat învățătura principiilor budiste în India și acesta a și trimis misionari în țările din jur.

100-16000 d. Hr., Budismul se răspândește în sud spre Sri Lanka, la este spre Tailanda, Burma și Vietnam, iar la nord în China, Tibet și Japonia.

În timpul erei moderne, Budismul a devenit o religie mondială răspândită în Europa și în Statele Unite.

Doctrinile de bază și școlile budiste

Buddha înseamnă „cel iluminat” descriindu-l pe cel ce a devenit complet conștient de felul cum erau lucrurile.

Dukkha primul adevăr al celor patru adevăruri nobile al Budismului învață că tot ceea ce se referă la existența noastră curentă nu este decât suferință (dukkah).

Paticca-samuppada orice se întâmplă este condiționat de altceva, evenimentele se repetă în modele ciclice.

Magga este calea care duce la realizarea adevărului despre suferință și este numit și cale cu opt părți: perspective corecte, gânduri corecte, vorbire corectă, comportament corect, trai corect, efort corect, atenție corectă și meditație corectă.

Anicca/Anatta totul va trece, chiar și eul.

Nirvana starea în care intră cineva atunci când devine iluminat pe deplin.

Theravana, cea mai veche și mai conservativă cale a Budismului. Ai încerca să trăiască vieți etice, să sprijine comunitatea călugărilor și să venerează memoria și învățătura lui Buddha.

Mahayana este forma de Budism preluată în China, Japonia și Asia de Est. Aceasta a adăugat idealul bodhisattva – mulți budiști care trăiesc în cerul budist care îi pot ajuta pe oameni pe calea spre iluminare.

Vairayana este Budismul Tibetan, cu un accent pe relația guru-ucenic, accentuând iluminarea imediată și neașteptată.

Zen este una din formele Budismului preluat în Japonia. Acesta este o formă meditativă a Budismului.

Există aproximativ 300 de milioane de budiști în întreaga lume. Toate formele majore de Budism sunt reproduse în SUA.

Crezuri generale ale Budismului

Informații de fundal:

Siddhartha Gauthama (Buddha sau Cel Iluminat) este persoana care este creditată a fi fondatorul religiei și al sistemului filozofic budist. Nu există aproape nici o informație autentică despre detaliile vieții lui Gautama. Cu aproape cinci secole înaintea lui Hristos, Gautama s-a născut într-o familie regală bogată și puternică de la poalele Himalayei, care este Nepalul de astăzi. Conform tradiției, Gautama a fost crescut în lux și a fost protejat de privirile neplăcute în timpul vieții sale timpurii. A fost pregătit ca un luptător, s-a căsătorit cu verișoara sa și și-a stabilit viața de familie.

Se presupune că într-o zi, Gautama a avut în jur de patru viziuni. Mai întâi el a întâlnit un om bătrân, apoi pe unul bolnav, apoi un cadavru și apoi un sfânt care hoinărea. Se spune că primele trei viziuni l-au făcut conștient de suferința omenirii și de scurtimea vieții. A patra viziune l-a convins să-și lase nevasta și pe noul său fiu născut și să caute iluminarea religioasă, care credea el că o să-l elibereze de suferința vieții.

În calitate de călugăr hoinar călătorind prin nord-estul Indiei, Gautama a căutat stăruitor adevărul spiritual. El vroia acel tip de fericire și pace care nu putea fi distrusă. Pentru mulți ani Gautama a căutat în zadar. El a căutat iluminarea prin practicarea formelor extreme de negare de sine și tortură de sine. În cele din urmă fiind nemulțumit cu aceste practici, el le-a abandonat. Apoi se spune că într-o zi stătea sub un smochin și că a jurat să stea acolo și să se gândească până ce avea să găsească un răspuns. La câteva ore mai târziu după o adâncă luptă spirituală, Gautama a descoperit în cele din urmă adevărurile pe care el le-a crezut că aduc fericirea perfectă.

După atingerea iluminării, Gautama a petrecut aproape 40 de ani învățându-i pe alții ceea ce a descoperit. El a predicat despre cum să învingi suferința. El credea că fericirea deplină putea fi realizată prin eliberarea de toate dorințele și lucrurile lumesti. El a apărut ideea că nici viața de lux și nici viața de ascetism extrem nu foloseau la nimic în procesul de câștigare a libertății spirituale. Pe măsură ce-i creștea faima lui Gautama, s-au răspândit povestiri printre urmașii săi (călugării, călugărițe și laici)

care descriau în mod dramatic puterile sale magice, perspicacitatea religioasă și compasiunea. Atunci când a murit, a lăsat în urmă un grup de urmași care au pledat că-i vor răspândi învățăturile.

Sunt două școli de gândire în Budism: școala Hinayana și școala Mahayana. Urmașii primei școli se găsesc în Sri Lanka, Burma, Tailanda, Laos și Kampuchea; urmașii celei de-a doua școli are cel mai mare sprijin în Tibet, Mongolia, China, Korea și Japonia. Astăzi sunt în jur de 500 de milioane de budiști în Orientul Îndepărtat, și într-un număr crescând în Vest.

Scrierile sacre ale Budismului:

La scurt timp după moartea lui Gautama, urmașii săi s-au organizat într-o societate monastică. Acești călugări timpurii au încercat să colecteze și să dea mai departe povestirile despre Buddha, și toate cuvintele pe care le-a vorbit. Mai târziu alți călugări au scris aceste informații și au mai adăugat și câteva învățături de-ale lor. Scrierile sacre pe care le-au alcătuit sunt de multe ori mai mari în lungime decât Noul Testament creștin.

Cea mai veche dintre școlile budiste a compilat o colecție sacră de scrieri numite Triptika, care înseamnă Trei Coșuri. Prima parte, Coșul Disciplinei, se ocupă de regulile de regularizare a ordinului călugărilor budiști. A doua parte, Coșul Discursurilor, constă în întregime din predici. A treia parte, Coșul Înaltei Dharma (învățătură), conține discursuri mai târzii și mai sistematice ale doctrinei. Școlile budiste timpurii au adăugat propria lor colecție de scrieri sacre.

Crezuri despre Dumnezeu:

Nu există teorii despre creație, sau minuni și nici o ființă divină în Budism. Realitatea supremă nu este nici afirmată și nici negată. Despre ea se spune că este dincolo de priceperea minții umane. Budismul este de fapt un sistem de auto-educare în cucerirea sau uitarea durerii, a necazului și a suferinței. Recunoscând ca acesta este un proces lung, Buddha a învățat că o persoană are un număr indefinit de vieți sau reîncarnări în care să realizeze aceasta.

Deși nu există nici un Dumnezeu absolut în budism, mulți au interpretat religia ca o căutare după Dumnezeu. Buddha nu a negat cu desăvârșire existența lui Dumnezeu însă a spus că întrebarea referitoare la existența Lui nu era profitabilă pentru a o lua în considerare și nici de a-i răspunde. Aceia care căutau iluminarea trebuiau să se concentreze pe propriile lor căi spirituale mai degrabă decât să se bazeze pe o sursă exterioară de sprijin.

Buddha nu a revendica divinitatea sau vreo sursă divină pentru învățăturile sale. El s-a văzut pe sine doar ca un exemplu pentru călugării urmași și a comparat învățăturile sale cu o plută care ar trebui să fie lăsată în urmă odată ce s-a ajuns în partea cealaltă a râului. Mulți budiști cred că existența suferinței și a răului din lume este evidența faptului că nu este nici un Dumnezeu.

Deși crezul într-un Dumnezeu final este crezul opus al aproape tuturor budiștilor, școala Mahayana a dezvoltat noțiuni despre Buddha care ar mai exista de dragul poporului său. această școală a propus existența multor ființe semi-divine. Acestea au

ajuns să fie reprezentate în artă și au fost venerat în feluri foarte similare cu închinarea la zeii hinduși.

Crezuri despre om și univers:

Buddha a predicat că existența nu era un ciclu continuu al morții și al renașterii. Poziția fiecărei persoane și bunăstarea sa în viață era determinată de comportamentul său în viețile anterioare. De exemplu, faptele bune pot duce la a renaște într-o persoană înțeleaptă și bogată, sau ca o ființă în ceruri. Faptele rele ale unei persoane pot duce la renașterea într-o persoană săracă și bolnavă sau chiar la renașterea în iad. Buddha a învățat că atâta timp cât o persoană rămâne în cadrul ciclului morii și a renașterii, aceasta nu s-ar putea elibera niciodată de durere și suferință.

Crearea lumii precum și scopul și natura sa ultimă sunt lăsat neexplicate în cadrul Budismului. De fapt aceste considerații nu sunt considerate a fi de ajutor pentru a fi reflectate. Școala Mahayana speculează în mod nesistematic despre o serie vastă de ceruri. Acestea ar fi ca un fel de case la mijlocul drumului spre nirvana; dar în fine chiar și aceste ceruri sunt iluzorii. Această învățătură pare să implice faptul că puterile universului se vor asigura ca toate creaturile să găsească eventual vreun fel de mântuire.

Budismul începe cu o analiză a lumii aparențelor și în special al oamenilor. Cât despre Hinduism, Budismul vede cercul de reîncarnare ca fiind ținut cu durere, mai ales datorită faptului că viața este caracterizată de impermanență. Buddha a adăugat noțiunea că toate creaturile, inclusiv omenii, sunt ficțiuni sau non-realități. Se presupune că nu există un eu real, ci doar o serie de întâmplări care apar a fi persoane și lucruri individuale.

Imaginează-ți că ai fi capabil să desparti în bucăți o așa-numită persoană în părțile sale componente. Imaginează-ți apoi că ești capabil să-i analizezi atitudinile și acțiunile sale diferite din cursul timpului. Budismul învață ca aceasta ar revela faptul că ea nu are nimic care să o țină laolaltă. Noțiunea lipsei eului este vagă și dificilă pentru budiști pentru a o explica. De fapt ei au cheltuit mult efort încercând să priceapă pe deplin această noțiune. Unii s-au întrebat cum ar putea să existe atât reîncarnare cât și lupta pentru mântuire fără un eu. Răspunsul la această întrebare a ocupat gândirea și filozofia budistă încă de la debutul său.

Crezuri despre mântuire și viața de apoi:

Budismul vede ignoranța și nu păcatul ca obstacol în calea mântuirii. Pentru budist lumea și eul nu există într-adevăr; toate sunt o roată iluzorie a existenței care se învâрте nebunește. Atunci când această roată este distrusă, cursul nebunesc al lumii presupuse va fi oprit. Buddha a spus că oamenii pot rupe ciclul morții și al renașterii prin eliminarea oricărei atașări de lucrurile lumesti. Prin a se atașa pe ei înșiși de acest lucru, oamenii ar putea câștiga un anumit tip de pace și fericire perfectă. Aceasta este o stare de existență pe care budiștii o numesc *nirvana*. Esențialul atingerii nirvanei este calea de mijloc; aceasta este o cale a vieții care evită atât satisfacția necontrolată a dorințelor umane cât și formele extreme de negare de sine și de auto-torturare.

Budismul învață ceea ce ai numesc cele patru adevăruri nobile: că lumea este plină de suferință sau de nemulțumire; că suferința este cauzată de dorințele umane pentru lucrurile nepermanente, care, atunci când trec, intensifică suferința; că suferința se

oprește atunci când se renunță la dorința pentru lucrurile nepermanente; și că acea cale cu opt părți este calea de realizare a acesteia. Această cale cu opt părți se spună că constă din opt principii de comportament care alcătuiesc drumul spre iluminare sau spre nirvana: perspective sau înțelegeri corecte, intenție sau hotărâri corecte, vorbire corectă, comportament corect, trai corect, efort corect, atenție corectă și meditație sau concentrare corectă.

Bhavachakra, sau Roata Devenirii, este o imagine a existenței pământești din care budistul își caută eliberarea. Aceasta este ținută în mod presupus de demonul impermanenței. Cele șase segmente ale roții reprezintă cele șase stări posibile în care ființele pot fi renașcute sau reîncarnate: titanii, fantomele flămânde, oamenii, zii, demonii și animalele.

Nirvana, scopul ultim al budistului, este starea ultimă de fericire, spre care iluminarea oferă intrare. Nirvana este văzută în diferite feluri de către cele două școli budiste. Școala Hinayana reprezintă forma mai veche și mai conservativă a Budismului. Această școală vede Nirvana ca mijloc prin care individul este eliberat de existența pământească. Hinayana pare a fi născocită pentru acei urmași care sunt satisfăcuți cu o realizare comparativ modestă a virtuții budiste. Școala Mahayana, pe de altă parte, afirmă faptul că ucenicul care atinge iluminarea rămână în lume ca un Bodhisattva pentru a-i ajuta pe alții pe cale. Mahayana este pentru aceia care practică o disciplină mai exactă.

Crezuri despre lucrurile morale:

Budismul învață că o persoană trebuie să-și direcționeze mintea către gânduri care sunt bune și adevărate. El trebuie să învețe să-și controleze emoțiile. El trebuie să-și dezvolte puterea voinței prin a refuza să facă ceea ce este greșit. Orice persoană care este gata și capabilă să facă toate acestea poate descoperi pentru sine fericirea finală și perfectă poftită de urmașii lui Buddha. Budistul tânjește să-și potolească întreaga sa dorință vie, ură și ignoranță și astfel să realizeze o viață mai nobilă.

Mulți budiști cred că cele mai importante teluri în viață includ: câștigarea unei cunoștințe despre adevăr, rezistarea la rău, a nu spune nimic celor răniți, respectarea vieții, moralitatea și proprietatea, deținerea unei slujbe care nu produce injurii altora, strădania de eliberare a minții de rău, controlarea sentimentelor și a gândurilor și practicarea formelor adecvate de concentrare.

Laicii budiști sunt îndemnați să urmeze cele Cinci Precepte. Acestea interzic uciderea (inclusiv a animalelor), furtul, relațiile sexuale ilicite, vorba rea (inclusiv bârfa) și drogurile sau alcoolul. În plus, de la laicii budiști se așteaptă ca ei să sprijine comunitatea călugărilor.

Crezuri despre închinare:

Cuvântul *sangha* se referă uneori la comunitatea ideală budistă. Aceasta constă din aceia care se presupune că au tins stagii mai înalte de dezvoltare spirituală. Acest cuvânt se mai referă și la ordinul călugărilor și a călugărițelor budiste. În plus, acest termen înseamnă comunitatea călugărilor, a călugărițelor și a laicilor.

Ordinul călugărilor a avut întotdeauna un rol special în cadrul sangha. Acesta a jucat o parte importantă în păstrarea și răspândirea Budismului. În multe grupări budiste,

disciplina vieții monastice este considerată a fi esențială pentru aceia care caută în mod serios nirvana. În majoritatea țărilor budiste, călugării sunt așteptați să ducă o viață de sărăcie, meditație și studiu; în plus față de acestea este și evitarea activității sexuale. Unii budiști devin călugări pe viață, însă alții slujesc în sangha doar pentru scurte perioade de timp.

Liderii religioși budiști sunt adesea implicați în educație și în acte de caritate și uneori iau parte la politică. Alții lideri se separă în mănăstiri, care contactează publicul doar pentru a strânge fonduri. Laicii au de asemenea un rol important în sangha. Membrii sunt așteptați să-l cinstească pe Buddha, să urmeze regulile morale de bază și să-i susțină pe călugări. De asemenea li se mai cere să acorde o cinste specială imaginilor lui Buddha și a lucrurilor care sunt asociate cu el.

Călugării poartă robe speciale și sunt un semn obișnuit în toate țările budiste. Ei cântă în mod tipic înaintea statuii lui Buddha pe un altar decorat cu flori. Aceștia cântă în ritmul unei tobe metalice la care lovește un călugăr ce stă în picioare. În majoritatea cazurilor ceea ce ar părea ca o închinare înaintea unei statui sau a unei imagini este doar o formă de arătare a respectului. Buddha este venerat ca un exemplu de viață pioasă și ca fiind acela care a adus învățăturile Budismului. Urmașii săi sunt învățați că ei înșiși trebuie să învingă obstacolul ignoranței.

În cadrul Budismului răsuflatul unei persoane este important deoarece acesta este calea de mijloc dintre acțiunea voluntară și ce involuntară. Meditația din budism poate ajuta concentrația unei persoane asupra respirației sale. De asemenea, aceasta poate ajuta o persoană să se concentreze la un obiect neutru cât și asupra atitudinilor sale. De exemplu în cadrul meditației Atenției, o persoană încearcă să fie întotdeauna clar în ceea ce privește adevăratele sale motive pentru fiecare acțiune. Scopul ultim al meditației este de a dezbrăca pe cineva de orice poftă și orice simț despre sine.

Sumar și semnificație

Urmașii lui Buddha sunt într-adevăr în întuneric spiritual. Prezența suferinței și a nesatisfacției se datorează în primul rând păcatului, nu ignoranței. De fapt, rebeliunea omenirii împotriva lui Dumnezeu l-a orbit pe om în așa fel încât acesta este ignorant. Căutarea după adevăr și înțeles nu se descoperă în bâjbâielile ignorante ale unei persoane neregenerate ci în ceea ce a revelat Dumnezeu în Cuvântul Său.

Scopul final nu este atingerea iluminării sau chiar acela al suportării fericirii. Acesta nu este realizarea păcii și a eliberării din suferință și durere. Acestea sunt cu toate țeluri egoiste și centrate pe eu. Conform Bibliei, cel mai înalt țel este acela de a-L glorifica pe Dumnezeu. Acesta începe în mod inițial atunci când ne recunoaștem păcatul, îl abandonăm și ne încredem în Hristos pentru mântuire.

Puritatea și virtutea morală nu trebuiesc urmărite de dragul urmăririi lor. Practicarea faptelor bune nu este o metodă de a ne curăța de orice element al răului care este în noi. Biblia ne învață că noi ne aflăm într-o stare neregenerată și că doar puterea de curățire a lui Hristos ne poate transforma. Nu există numere nespuse de renașteri, așa cum ar vrea budiștii să credem. Mai degrabă este moarte și apoi judecata divină.

Dacă o persoană urmează religia budistă și încearcă să realizeze extazul etern prin propriile sale eforturi de auto-reformă, el va fi descurajat de dezamăgit în ziua

judecății. Nici o persoană nu are perspicacitatea sau puterea de a învinge întunecimea păcatului din viața sa. Budismul este o religie făcută de om, egocentristă. Creștinismul mută atenția de la noi înspre Dumnezeu și la puterea Sa atotputernică și salvatoare. Doar El este sursa fericirii veșnice, a iluminării și a păcii care durează.

Urmașii lui Buddha trebuie să știe faptul că credința în Isus este singura cale spre Dumnezeu. Lor trebuie să li se spună că în Hristos este viața veșnică, viață care este plină de înțeles și scop. Ei trebuie să fie îndepărtați de la propria lor colecție de scrieri sacre, care sunt pline de întuneric spiritual. Ei trebuie să fie îndemnați să examineze Scripturile, scrierile sfinte ale Creștinismului, pentru adevărul spiritual. Doar atunci ei vor fi eliberați de strânsoarea satanică a budismului.

ISLAMUL

Istoric

Acesta a început în Arabia Saudită de astăzi cu Mahomed (Muhammad în arabă) care își proclama noua sa religie în anul 610 d. Hr. El a spus că Dumnezeu i-a poruncit prin îngerul Gabriel să „strige în numele Domnului”. Mahomed a pretins că a primit revelații divine din vreme în vreme pe care le-a dictat urmașilor săi. Aceste revelații au devenit cunoscute sub numele de Qur'an (Coran).

În anul 622 d. Hr. Mahomed a fugit din Mecca la Medina, acesta fiind considerat anul începerii Islamului ca religie.

Mahomed era epileptic încă din copilărie, și mai târziu a fost prada atacurilor atunci când răcnea ca o cămilă, făcea spume le gură și transpira din abundență. El a avut un temperament nervos, foarte stârnitor, și suferea de o adâncă depresie aflându-se uneori între disperare și sinucidere. El a fost crescut de rude fără educație. El a fost un membru al unui trib semitic, din tribul Koreish, și își câștiga existența din conducerea cămilelor. Într-o călătorie comercială în Siria cu un unchi, el a intrat în contact cu Biblia.

Coranul este două treimi din lungimea Noului Testament, lungă de 114 capitole. Acesta este repetativ și neorganizat și a fost privit până mai recent ca fiind prea sacru să fie vândut ca o carte obișnuită. Acesta are frumusețe poetică, însă ea este fragmentară, neorganizată, și este cu mult prea mult sub conținutul și forma Bibliei.

660-1500 d. Hr., Islamul s-a răspândit rapid prin Orientul Mijlociu și de acolo în Africa de Nord, Spania, India, Asia Centrală și Constantinopol.

În vremurile moderne Islamul a fost confruntat cu felurile vestice de gândire și a fost dominat din punct de vedere politic de țările europene. Islamul a încercat să se preocupe cu impactul asupra culturii din Vest în trei feluri:

- Reformarea tradiției pentru adaptarea modernității, Quaddafi în Libia;
- Secularizarea tradiției, despărțirea religiosului de politic, Atatürk în Turcia;
- Întoarcerea la tradiția fundamentalistă, Khomeini în Iran.

Islamul modern a experimentat o renaștere a caracteristicilor și tăriei fundamentaliste. Două motive: banii din petrol și declinul capacității Vestului de a controla gândirea mondială.

Doctrine de bază și practici

Allah, Dumnezeu, monoteism absolut.

Îngeri, agenții lui Dumnezeu în domeniile spirituale.

Cărțile, Coranul. Scripturile evreiești și cele creștine au fost date original de Dumnezeu, dar au fost corupte de iudei și de creștini.

Profeții, 28 sunt menționați în Coran, majoritatea dintre ei fiind figuri biblice. Mahomed este cel mai important, ultimul mesager.

Ziua Judecării, toată omenirea va fi judecată la sfârșit.

Predestinarea, voia lui Dumnezeu determină toate.

Cei cinci stâlpi sunt practici pe care fiecare musulman trebuie să le urmeze:

- credința (imam) „nu există nici un alt Dumnezeu decât Allah și Mahomed este profetul lui”
- rugăciunea (selah) de cinci ori pe zi
- postul (sawn) a nu mânca de la răsărit la apus în timpul Ramadamului
- milostenia (zakah) este dată celor nevoiași
- pelerinajul (hajji) la Mecca cel puțin odată în viața de musulman devotat

Moralitatea strictă, nu se bea vin, nu se mănâncă porc, nu se participă la jocuri de noroc, nu se poartă aur sau mătase.

Războiul sfânt (jihad) înseamnă un impuls puternic pentru a apăra comunitatea islamică și a credinței lor

Misiunile (dawah) pentru cei care nu sunt musulmani înseamnă că musulmanii sunt așteptați să răspândească credința pretutindeni în lume.

Legea (shari'a) nu este nici o diferență între domeniul politic și cel religios.

Există aproximativ 900 de milioane de musulmani în întreaga lume; în SUA sunt aproape trei milioane de musulmani.

Crezuri generale ale Islamului

Informații de fundal:

Islamul (cuvânt arab pentru *supunere*) este bazat pe învățătura Coranului (care înseamnă din limba arabă *recitare*). Această carte este revendicată de urmașii săi ca fiind cuvântul direct de la Dumnezeu, pe care ei îl numesc Allah. Se presupune că în secolul al 7lea d. Hr., Allah a descoperit profetului Mahomed scrierile Coranului. După moartea lui Mahomed, revelațiile pe care el le-a primit de la Dumnezeu prin îngerul

Gabriel au fost înscrise în Coran. Cartea sfântă a credinței islamice este aproape la fel de lungă ca și Noul Testament.

Conform legendelor urmașilor lui Mahomed, diferite minuni s-au întâmplat la nașterea sa în Mecca, Arabia, în jurul anului 570 d. Hr. În timpul vieții sale când acesta a luat într-o considerare concentrată ideea de Dumnezeu și religie, Mahomed a cules cunoștință de la oamenii înțelepți din poporul său precum și de la evreii și creștinii cu care a intrat în contact. Forța conducătoare a vieții sale a fost o dorință intensă de a înlocui religiile idolatre, de închinare la stele ale țării sale cu una nouă, o singură credință.

Mahomed a fost determinat să răspândească noua credință fondată de el pe cât de mult posibil. La un secol după moartea sa, Islamul a cucerit o zonă mai mare decât aceea a Imperiului Roman în statura sa. Islamul s-a răspândit rapid de la Mecca (locația celui mai sfânt altar al Islamului) în nord-vestul Arabiei către Africa de Nord și Orientul Mijlociu. Acesta a penetrat în Spania, parte din Rusia și apoi în India și Indonezia. Ei au transmis o mare parte a cunoștinței clasice din lumea antică. În timpurile moderne urmașii lui Mahomed numără peste 600 de milioane. Aceasta este aproape unica religie a tuturor țărilor arabe.

După moartea lui Mahomed, Islamul s-a împărțit în două grupări: Musulmanii Sunni (numărând astăzi 536 de milioane) și Musulmanii Shiiți (numărând astăzi 40 de milioane). Sunniții sunt pretutindeni în jurul lumii musulmane. Shiiții se găsesc în principal în Iraq, Iran și India. Shiiții cred că liderii religioși ar trebui să fie și conducători politici, în timp ce sunniții cred într-o separare între domeniile religios și politic.

Sufii formează ramura mistică a Islamului. Aceștia accentuează în învățăturile lor o cale dificilă a negării de sine care culminează în unirea cu Dumnezeu. Credința Islamică își are rădăcinile în Iudaism și Creștinism. Notările despre Avraam și Isus sunt incluse în cadrul profețiilor din Islam însă Mahomed se crede a fi ultimul dintre profeți. Islamul promite că urmașul credincios va merge într-o zi în Paradis în timp ce necredinciosul va merge în iad.

Scrierile sacre ale Islamului:

Coranul se crede a fi cuvântul direct de la Dumnezeu. Ramadanul se crede a fi luna în care Allah a început să trimită din cer revelațiile Coranului sacru prin Gabriel lui Mahomed. Revelațiile pe care se presupune că le-a primit Mahomed în Mecca se referă la adevăruri spirituale. Revelațiile pe care el le-a primit ulterior la Medina se referă la întrebările politice și morale. Coranul este venerat și memorizat probabil mai mult decât orice altă carte.

Parte a Coranului se aseamănă cu Biblia, Apocrifă și Talmudul. Coranul conține multe povestiri despre profeții care apar în Vechiul Testament. Coranul are povestiri și despre Isus Hristos din Noul Testament. Mesajul politic al Coranului detaliază felul în care oamenii ar trebui să trăiască într-o comunitate. Coranul permite acordarea războiului sfânt (jihad) împotriva necredincioșilor. De-a lungul anilor fermul crez că musulmanii posedă singurul adevăr a dus la multă violență din partea lui Allah.

Crezuri despre Dumnezeu:

Coranul învață că nu există decât un singur Dumnezeu și că nu este necesar nici un intermediar între Dumnezeu și oameni. În consecință, nu s-a dezvoltat nici o preoție islamică. Allah se crede că este creatorul universului. El este văzut ca unul care iubește însă un dumnezeu drept. Allah este unitar, neschimbabil, atotputernic, atotcunoscător, atotmilostiv și veșnic.

Orice divizare a lui Allah este respinsă, inclusiv doctrinele creștine despre trinitate și divinitatea lui Hristos. Atributul cel mai important al lui Allah se crede că este dreptatea. De fapt mila și compasiunea sa sunt arătate doar în cadrul trimerelor mesajelor care proclamă adevărul despre responsabilitatea oamenilor de a trăi conform dictatelor lui Allah.

Crezul Islamic este că „nu este alt dumnezeu decât Allah și Mahomed este profetul lui”. Se mai crede că Allah stă întronat în cel mai înalt dintre cele șapte ceruri. În jurul lui sunt îngerii care sunt puri și radioși. Se presupune că ei ar fi fost creați din foc și că posedă veșnică tinerețe. Urmașii islamului mai cred într-o clasă de spirite bărbătești și femeiești cunoscute sub numele de *jinnns*. Se presupune că ar exista atât jinnns buni cât și răi.

Crezuri despre om și univers:

Musulmanii cred că universul a fost creat prin actul deliberat al lui Allah. Universul nu este considerat a fi o iluzie în nici un fel. Despre lume se crede că este bună și că a fost dată pentru beneficiul oamenilor. Respectul musulmanilor pentru ordinea mondială a dus la dezvoltarea științelor în țările arabe cu mult înaintea dezvoltărilor similare din Europa.

Despre Mahomed se spune că nu a produs miracole, ci mai degrabă că el a proclamat pur și simplu mesajul lui Allah. Astfel, prezența lui Allah în lume este văzută de musulman nu prin semnele supranaturale ci prin minunata ordine a naturii și a Coranului, singurul și unicul mare miracol produs de Allah. În general vorbind, musulmani nu se așteaptă la vreo eliberare miraculoasă de suferința din viața aceasta; totuși, ei cred că faptele bune vor fi răsplătite în viața următoare.

Urmașii islamului consideră omenirea ca un vice-regent care este pus în controlul lumii sub autoritatea lui Allah. Marele scop al lui Allah conform musulmanilor este de a face o ordine morală în lume, ceea ce este și marele țel al Islamului. Musulmanii cred că oamenii sunt înzestrați cu vreun fel de scânteie divină, sau *taqwa*, care este manifestată în conștiințele lor; această așa numită scânteie se crede că îi permite unei persoane să perceapă adevărul și să acționeze conform lui. În conștiința islamică aceasta este una dintre cele mai mari valori. Islamul nu este panteist, totuși, o persoană își poate cultiva scânteia sa divină și astfel să trăiască conform căii lui Allah sau poate să suprimă scânteia. O persoană crede astfel că merită sau nu călăuzirea lui Allah.

Crezuri despre mântuire și viața de apoi:

Coranul respinge noțiunea de răscumpărare. Mântuirea cuiva depinde în totalitate de atitudinile și acțiunile sale. Se presupune că pocăința poate întoarce repede o persoană rea spre cale virtuții care îl va salva ulterior. Mântuirea nu este prin lucrarea

lui Dumnezeu, ci este prin eforturile persoanei pe măsură ce aceasta acceptă călăuzirea lui Dumnezeu pe calea neprihănită.

Coranul învață că Allah dorește ca oamenii să se pocăiască de păcatele lor și să se purifice pe ei înșiși. Scopul oricărui urmaș al Islamului este de a obține Paradisul după moarte. Pentru acest motiv, Dumnezeu trimite profeți cu cărți sacre pentru a-i învăța pe oameni datorită față de el și față de oameni.

Islamul învață că viața pe pământ este o perioadă de testare și de pregătire pentru cea care va veni. Se presupune că îngerii din ceruri înregistrează faptele bune și rele ale persoanei. De aceea urmașii islamului sunt învățați să încerce cât mai mult posibil să fie buni și să-i ajute pe alții. Ei sunt învățați să se încreadă în dreptatea și mila lui Dumnezeu pentru răsplata lor.

Urmașii Islamului cred că soarta (kismet) fiecărui individ este scrisă în marea carte a lui Allah. Un urmaș al islamului este învățat să-și accepte de bună voie destinul; în fața dezastrului el trebuie doar să spună că aceasta a fost voia lui Allah. Pentru el moartea este văzută ca poartă spre viața veșnică. Musulmanii cred că la ziua judecății sufletele celor morți vor învia. Împreună cu sufletele celor vii, ei vor fi convocați înaintea tronului lui Dumnezeu pentru a răspunde pentru faptele lor.

La ziua judecății toți vor primi înregistrarea faptelor făcute pe pământ. Cartea scrisă este pusă în mana dreaptă a celor buni, care eventual vor merge în ceruri; aceasta este pusă în mâna stângă pentru cei răi, care eventual vor merge în iad. Se presupune că îngerul Gabriel va purta o balanță mare în care vor fi cântărite toate acțiunile rele și bune ale celor ce vor veni la judecată. Se presupune că un pod care este mai ascuțit decât tăișul unei săbii poate abisul iadului și duce la paradis. Urmașii Islamului cred că fiecare muritor trebuie să treacă peste acest pod. Cei inocenți, care l-au urmat pe Mahomed, se presupune că vor trece peste în siguranță pentru a împărtăși gloriile cerului. În contrast, cei vinovați și necredincioșii vor fi răsturnați peste pod și aruncați în jos într-un loc de tortură. Aceste dureri și torturi ale iadului se aseamănă cu cele descrise în Biblie. Cerul pentru urmașii Islamului este pictat ca o grădină cu pârâiașe, fructe zemoase, canapele bogat acoperite și fecioare frumoase.

Musulmanii cred că la diferiți indivizi li s-a dat abilități diferite și grade variate de însemnătate în ceea ce privește adevărul lui Allah. Astfel fiecare persoană va fi judecată de Allah conform situației sale. Fiecare persoană care trăiește conform adevărului lui Allah, cu cea mai bună abilitate a sa, va ajunge în cer. ÎN contrast, necredincioșii la care este prezentat adevărul lui Allah și l-au respins, acestora nu li se va arăta nici o milă.

Crezuri despre lucrurile morale:

Lucrurile morale islamice sunt o combinație de fapte autentice de dragoste și dreptate pe de-o parte și reprezentările legale pe de altă parte. Islamul are cinci obligații sau stâlpi pe care trebuie să le tină urmașii credincioși: să creadă în Mahomed și în Allah (un crez pe care musulmanii sunt obligați să-l recite); să se roage de cinci ori pe zi (ori în public ori în privat) în timp ce sunt îndreptați spre Mecca (în zori de zi, la prânz, înainte de apus, după apus și noaptea); să dea bani în scopuri caritabile; să postească din zori și până la apus în timpul Ramadanului (luna a noua din anul musulman, care

este diferit de anul creștin); și să viziteze altarul sfânt de la Mecca cel puțin odată în viață după cum îi permit circumstanțele.

Islamul învață egalitatea tuturor musulmanilor. Acesta învață respectul pentru cei în vârstă și îngrijirea celor nevoiași și orfani. Islamul interzice jocurile de noroc, folosirea vinului și acordarea de bani pentru dobândă. Mahomed a învățat că nu este o slavă mai mare decât să mori pe câmpul de luptă într-un război sfânt (jihad) împotriva necredincioșilor. El a promis celor credincioși că sufletele luptătorilor care erau uciși în jihad se vor ridica imediat spre paradi pentru a se bucura de fericirea veșnică.

Coranul interzice reprezentarea figurilor umane și animale. În consecință, arta ortodox islamică pictează rareori creaturi vii. Coranul mai denunță cămătăria, jocurile de noroc și consumul cărnii de porc și a alcoolului. Coranul interzice furatul, adulterul și crima. Pedepsa este bazată pe legea Vechiului Testament de revanșă. Omorârea pe nedrept este pedepsită cu moartea. Dacă omorârea a fost un accident, se vor plăti bani pentru ispășire rudelor celui mort. Coranul permite sclavia sub anumite condiții, însă îndeamnă ca aceștia să fie eliberați. În anumite condiții, Coranul permite unui bărbat să aibă până la patru soții.

Coranul învață cinstirea părinților, bunătate față de sclavi, protejarea orfanilor și a văduvelor și milosteniile pentru cei săraci. Acesta învață virtuțile credinței în Dumnezeu, răbdarea, bunătatea, onestitatea, sânguința, umorul, curajul și generozitatea. Coranul neîncrederea, nerăbdarea și cruzimea. Capii de familie trebuie să-i trateze pe membrii casei în mod imparțial și favorabil. O soție are drepturi împotriva soțului ei de a o proteja de abuz. Deși Coranul s-a străduit să ridice poziția oribil de degradată a femeii în societatea arabă, femeile continuă să fie privite ca posibile ispite pentru păcat pentru bărbați mai degrabă decât ființe umane cu propriile lor responsabilități înaintea lui Dumnezeu. Coranul învață că o persoană nu ar trebui să refuze cererile de ajutor chiar dacă acestea par inutile. Acesta învață că Allah îi judecă pe petiționarul necinstit și îi răsplătește dătorului în această viață și în lumea viitoare.

Crezuri despre închinare:

Nu se aduce închinare la Mahomed, ci doar lui Allah. Datorită regulilor stricte împotriva zugrăvirii formelor umane în artă, există un impuls puternic împotriva idolatriei sau a închinării la sfinți în cadrul Islamului. Allah este înălțat în imnuri care descriu puterea și maiestatea sa; cu toate acestea un musulman nu se poate încrede în Allah la urmă pentru obținerea mântuirii, aceasta pentru că mântuirea este responsabilitatea de obținere a persoanei. Ajutorul primordial obținut de la Allah este călăuzirea pe calea virtuții.

Un musulman ține anumite obiceiuri și ceremonii religioase. Datoriile sale principale sunt rugăciunea, milostenia, postul și pelerinajul. Mecca și Medina sunt 2 din cele mai sacre orașe ale credinței islamice. O moschee (cuvânt arab pentru *un loc de închinare*) este o casă musulmană de închinare și este cea mai importantă clădire pentru musulmani. O moschee tipică are o nișă care arată spre Mecca, un amvon pentru predicator și o strană pentru Coran.

Numeroase moschei au cel puțin o minaretă sau un turn al moscheii de unde muezinul sau strigătorul rostește cu glas tare chemarea la rugăciune. O curte și o apă de fântână sunt în general oferite pentru spălarea ceremonială dinaintea rugăciunii.

Clădirea este de obicei decorată cu modele colorate și versete din Coran. Multe moschei au o școală religioasă elementară în care tinerii învață să citească și să memoreze Coranul. Unele moschei, în special acelea din țările musulmane, au un *madrasah* sau un colegiu religios în care studenții își pot termina educația religioasă. Aceia care sunt absolvenții acestor școli (de obicei sunt numiți *mullahs*) pot preda într-o școală de moschee sau un colegiu religios și pot predica în moschee.

Imam sau liderul este ofițerul șef din moschee. Datoria sa principală este de a călăuzi pe închinători în rugăciune. De ocazii speciale un vizitator distins sau un învățător religios poate conduce rugăciunile publice. Nu există preoție organizată în cadrul Islamului. Orice musulman capabil și virtuos poate conduce rugăciunile în majoritatea moscheilor. Totuși, imam-ul este de obicei ales din pricina pietății sau a erudiției sale de a mânui serviciile de închinare în cadrul moscheii.

Sumar și semnificație

Credința islamică are multe similarități și diferențe față de Creștinism. Crezul în existența unui Dumnezeu creator, importanța purității morale și a virtuții, nevoia de rugăciune sunt doar câteva din aspectele credinței islamice pe care creștinii le pot respecta favorabil. Zona care este opusă cel mai mult de către creștin sunt crezurile musulmane despre mântuire și viața de apoi.

Pentru credincios răscumpărarea este un concept real și necesar. Nici o persoană nu poate merita eliberarea sa de la judecata lui Dumnezeu. Dumnezeu face mai mult decât simpla oferire a călăuzirii unei persoane prin intermediul învățăturilor scrierilor Lui sacre. În scrierile sacre ale Creștinismului se învață faptul că credința în Hristos este esențială pentru mântuire și că orice altceva este insuficient, din nefericire.

Un alt domeniu de dezacord puternic se referă la persoana lui Hristos. Musulmanul respinge nu doar conceptul trinitar al lui Dumnezeu dar și divinitatea lui Hristos. Pentru urmașul lui Isus, divinitatea Sa este o învățătură fundamentală care nu poate fi compromisă. Creștinii cred că dacă Isus nu este Dumnezeu, jertfa Sa de pe cruce nu putea să fie infinită în valoarea și semnificației ei salvatoare. Un sacrificiu neadecvat sau insuficient ar însemna că urmașii lui Isus nu au fost iertați și rămân condamnați.

Se prea poate ca pentru mulți musulmani învățătura creștină despre Dumnezeu și mântuire să fie obstacole de neînvins. Conversiunile de la Islam la Creștinism sunt puține și la distanță unele de altele. Musulmanul care s-a convertit la creștinism are de a face adesea cu respingerea familiei și cu persecuția intensă. Acei urmași ai Islamului care se convertesc în mod tipic le trebuie mult timp în a se decide să se încreadă în Hristos pentru mântuire. Răbdarea și tactul în mărturisirea către un musulman sunt necesare. O perspectivă realistă este de asemenea cerută dacă se are în vedere realizarea unei evanghelizări efective a unui musulman.

Acestea sunt trei religii majore străine pe gazonul american, însă sunt mult mai multe care încearcă să se înrădăcineze zilnic. Ce ar trebui să facă creștinii?

1. Să-și stăpânească credința lor
2. Să fie pregătiți pentru controversă
3. Să recunoască adevărul din alte religii

4. Să mențină o atitudine pozitivă. Dovedește Creștinismul, nu dezaproba alte religii.
5. Să fie smeriți.
6. Să se încreadă în Dumnezeu.

XXIV. MISIUNILE INTER-CULTURALE

Domnul Isus Hristos nu a încercat să câștige întreaga lume pentru Sine în cei trei ani și jumătate de slujire. În schimb El a pregătit un grup de bărbați care au dus Evanghelia peste tot în lume. Ei au lucrat în mod predominant printre evrei. Misiunea lor se adapta evreilor în aproape fiecare aspect al vieților lor. Tânărul, bogatul conducător, vameșul, prostituata prinsă în păcat, omul bolnav din Ierihon. Ei nu s-au aventurat în afara Israelului. Însă într-o circumstanță Isus i-a dus în Samaria; El ar fi putut să aleagă drumul uzual de atunci, mersul în jurul Samariei, însă El a simțit că trebuie să expună pe ucenicii Săi la misiunile inter-culturale. În Ioan 4 Isus se oprește la fântâna lui Iacov și Îi trimite pe ucenici în oraș să cumpere de mâncare. În timp ce stătea acolo, o femeie a venit să scoată apă. Ea avea o reputație foarte rea în acel oraș, însă ea cunoștea tradițiile; ea știa că nu este normal pentru un iudeu să ceară apă de la o femeie samaritană. Dar Isus nu a dat curs ideilor ei. El ar fi putut începe o discuție teologică despre importanța Ierusalimului față de Samaria, sau de iudei contra samaritenilor, însă nu acesta a fost motivul vizitei Sale în Samaria. Motivul Său a fost acela de a-i mântui pe oameni și aceasta este ceea ce a făcut El. La iudei Domnul Isus le-a vorbit despre Lege, însă nu și acestei femei. Acestei femei El i-a vorbit despre cea mai mare nevoie a ei, și de acolo El nu numai că a convins-o, însă întregul oraș a uitat de diferențele culturale. Ucenicii erau uimiți că l-au văzut vorbind cu o femeie, însă nu au îndrăznit să pună nici o întrebare. El este Stăpânul și El știe ce face.

Curând după ce Duhul Sfânt a venit peste ucenici, ei au început misiunile inter-culturale, nu prea ușor, însă au făcut-o. Petru a învățat să-i accepte pe toți oamenii, inclusiv hrana „spurcată”. Pavel a învățat să fie toate pentru toți oamenii. Timotei a fost circumcis; Tit nu a fost. Cu toate acestea ei erau oamenii cheie ai lui Pavel. Creștinii timpurii au învățat să accepte culturile diferite. Atunci când ei le predicau evreilor, cadrul lor era legea lui Moise și prorocii. Însă atunci când audiența lor era păgână, ei lăseau acel accent pe lege și în schimb vorbeau despre felul cum Dumnezeu poartă grijă nevoilor fizice și spirituale, și despre felul cum Dumnezeu este mai puternic decât idolii (Faptele Apostolilor 17).

În lumea noastră de computere și eră a super informației, cultura unei anumite țări cultura unei țări poate fi cunoscută foarte bine. Există feluri prin care misionarii pot descoperi lucruri despre cultura locului în care vor merge să lucreze. Fenomenul de imigrare face posibil pentru misionari să poată vorbi în propria lor țară cu expatriați din așa multe țări despre cultură și obiceiuri.

Misionarii nu trebuie să se conformeze vreunei culturi deoarece Biblia spune „nu iubiți lumea și nici lucrurile din ea”, nu iubiți sistemul acestei lumi, nu vă conformați cu felurile acestei lumi. Cineva a spus, „Noi nu ar trebui să fim conformiștii vreunei culturi, însă nu ar trebui să fim nici abandonăți. Mai degrabă, atât acasă cât și în afară, noi trebuie să fim specifici de creativi, oameni de convingere în mijlocul masei, sarea pământului.”

Feluri de relatare față de altă cultură

Nici o listă de lucruri nu poate ghida pe cineva spre ceea ce va confrunta el/ea pe câmpul de misiune. Simpla soluție este de a petrece timp cu oamenii locali pe cât de mult posibil. Fii sensibil la ideile lor.

1. Vârsta

Arată respect pentru oamenii mai în vârstă. În multe țări tinerii se adresează celor în vârstă cu pronume de respect apoi acordă un salut corespunzător – o înclinare a capului, o strângere de mâini, sau orice altceva specific are cultura respectivă. În America noi îi strigăm pe oameni pe numele lor mic, însă aceasta nu este cazul și în alte părți ale lumii. A întreba ce este mai adecvat este mai bine decât să faci greșeli!

2. Considerație pentru creștinii naționali

În timpul perioadei mele de pastorație din România, am avut mulți misionari pe termen scurt care au vizitat biserica noastră. Unii dintre ei au presupus că noi nu am auzit niciodată despre Biblie și ei au încercat din greu să ne învețe ceea ce noi știam din experiența de mână întâi. În multe țări, creștinii au suferit pentru credința lor mai mult decât noi în SUA, și deși noi mergem să-i ajutăm, în poziția lor pentru Hristos, experiența lor trebuie luată în considerare.

3. Stilul de conversare

Americanii au tendința să vorbească prea mult și este bine să fim sensibili la orice ar vrea să exprime noii tăi prieteni, sau dacă doresc să te asculte.

4. Grupurile

Dacă mergi într-un grup, fi sensibil la nevoile grupului. Nu asuma faptul că toți s-ar simți la fel ca tine. Nu-ți fie teamă să-ți exprimi sentimentele și să-i întrebi își pe ceilalți despre cele ale lor. În cadrul unui grup să te aștepți să se facă glume pe seama ta. Nu lua la inimă toate glumele pe care alții din grup le-ar putea spune despre tine. Nu încerca să faci glume pe seama altora mai în vârstă din grup decât tine. Controlează-ți mânia. Exprimă-ți emoțiile tale explozive în jurnalul tău sau în rugăciune.

Dacă ți se cere să predici, nu fă abuz de timp, ia-i în considerare și pe ceilalți oameni din grupul tău.

5. Fotografiile

Dacă la cineva îi place să facă poze, aceștia sunt americanii. Ei fac poze pretutindeni. Însă aceasta nu place la toți oamenii. Trebuie folosit bunul simț. Unii oameni consideră aceasta ofensiv, în timp ce altora le place. În unele biserici este un lucru tabu să faci poze pe când în altele nu.

6. Sexul, romantismul

Majoritatea agențiilor misionare descurajează relațiile de întâlniri în cadrul călătoriilor misionare de sezon sau din timpul anului. Iată de ce:

- a. Romantismul ruinează viața echipei.
- b. O relație romantică îi va distra pe amândoi de la muncă.
- c. Relațiile romantice sabotează adesea mărturia întregii misiuni în comunitate. Dumnezeu poate folosi experiența ta misionară pentru a te introduce

partenerului tău, dar de multe ori aceasta poate fi ceva confuz în ceea ce privește nevoia de apropiere și legătură.

- evită relațiile exclusive
- să cunoști regulile culturale despre relația bărbat/femeie
- caută consilierea liderului tău dacă se dezvoltă ceva

XXV. FEMEILE ÎN MISIUNE

În timpul lucrării a lui Isus, femeile au ajutat cauza Sa pe cât de mult au putut ele. De fapt Isus a ridicat statutul femeii la egalitate cu cel al bărbatului (Matei 5:28). Femeile au fost primele care să mărturisească despre învierea lui Isus (Matei 28:1, 5, 8-11). Ele nu au fost misionare ca și Pavel, însă ele au adus vestea bună că El este viu! Pavel a fost folosit în cadrul lucrării sale misionare de multe femei, și el a recunoscut aceasta în Romani 16.

Femeile de moravieni stau în picioare pentru serviciul lor misionar dedicat, precum și soțiile altor misionari de mai târziu cum sunt Adoniram Judson, Hudson Taylor, și alții.

Mary Slesson (1848-1915)

Năsută în Scoția, ea l-a primit pe Isus Hristos în timpul tinereții sale, și imediat ea a început să lucreze în biserica sa. Ea a predat la Școala Duminicală și s-a oferit voluntară în lucrarea misionară din țară. În cadrul vârstei de 20 de ani ea a început misiunea numită Queen Street Mission [*Misiunea de pe Strada Reginei*], iar la 27 de ani a navigat spre Calabar (localizat în Nigeria de astăzi). Ea a lucrat acolo aproape patruzeci de ani.

Charlotte (Lottie) Diggs Moon (1840-1912)

„Sfânt patron al Misiunilor Baptiste de Sud”

Ea a navigat în China în 1873 și a lucrat acolo până la moartea sa. A învățat acolo, însă cea mai mare bucurie a ei a fost de a vedea sufletele mântuite. Ea a înființat o biserică în P'înt-tu, și acel loc a devenit cel mai mare centru evanghelistic al Baptistilor din Sud [Southern Baptist] din toată China.

Amy Carmichael (1867-1951)

S-a născut în Nordul Irlandei, a navigat în Japonia când avea 24 de ani, însă a stat acolo doar 15 luni și a plecat la Ceylon. Șederea ei acolo a fost scurtată, așa că s-a întors acasă pentru a îngriji pentru un domn Wilson. Șederea sa în Anglia a fost scurta, mai puțin de una an, după care ea a plecat în India, la Dohnavur, unde a rămas pentru 55 de ani fără nici un concediu!!! Ea și-a dedicat viața să-i salveze pe copiii din temple.

Maude Cary (1878-1967)

S-a născut în Kansas și a studiat la Gospel Missionary Union Bible Institute [Institutul Biblic al Uniunii Misionare Evanghelice], iar în 1901 a navigat spre Maroc unde a lucrat pentru cincizeci de ani. Ea a reușit să înceapă un Institut Biblic în 1951, doi din cei trei studenți ai ei erau din noua sa locație din El Hajeb.

Johanna Veenstra (1894-1933)

Născută în New Jersey, a studiat la New York la Institutul de Pregătire al Uniunii Misionare [Union Missionary Training Institute] și la vârsta de 25 de ani a navigat spre Africa. Ea a organizat un internat pentru a pregăti pe tinerii bărbați să devină evangheliști, iar în această școală s-au înrolat deodată 25 de persoane. Ea a făcut lucrare evanghelică și medicală.

Helen Roseveare (1925)

S-a născut în Anglia, a studiat medicina la Universitatea Cambridge. În 1952 a navigat spre Congo pentru a sluji în cadrul Cruciadei de Evanghelizare Mondială [Worldwide Evangelization Crusade]. Deși accentul acestei organizații era evanghelizarea iar medicina era doar o activitate secundară, Helen a trebuit să facă lucrarea medicală deoarece nevoile din acest domenii erau copleșitoare. Curând după sosirea ei, ea a construit un spital și un centru de pregătire în Ibambi. Ea a fost restabilită la o veche leprozerie, unde a construit un alt spital și un centru de pregătire. Ea a lucrat în Congo pentru douăzeci de ani și a suferit de bătăi, abuzuri, viol. Astăzi ea scrie și vorbește despre lucrarea misionară.